

1800

*MILÍ PŘÁTELÉ.PERRYHO RHODANA!**1800. svazkem zahájil seriál Perry Rhodan novou epochu. Začíná jím cyklus Thoregon, který vychází od září 1997 jako měsíčník i v USA.**Pro čtenáře, kteří neznají předcházející stovky svazků — což jsou v České republice všichni -, připravila německá redakce Perryho**Rhodana stručný výtah a terminologický slovníček, který vydáváme na**pokračování od svazku 128 dosud v původní edici rhodanovských příběhů. Třicet šest let zpoždění vám nemůžeme ani při nejlepší vůli nahradit, to by se Perry Rhodan musel stát deníkem, ale i tak by musel vycházet více**než pět let, než by dohnal náskok originálu.**Doufáme, že se vám příběhy Perryho Rhodana v pátém tisíciletí budou**líbit stejně jako řada, které zůstáváte už třetím rokem věrni.**Robert Feldhoff*

TROKAN SE PROBOUZÍ

*Filozofové tvrdí, že vesmír pulzuje volným, lhostejným, prastarým rytmem. Zřídka, tak jednou za deset tisíc let, se však stane něco, co tento rytmus zrně ní. Člověkje až příliš nepatrný tvor než aby takové změny u jejich příčin v do kázal vždy pochopit. 15. 9. 1222 zača lo něco takového i v naší soustavě. Následující vlna pak zachvátilo nejen Mléčnou dráhu a její planety, ale i za tím neznámé oblasti vesmíru. Onoho 15. září se Perry Rhodan ještě nevrátil z Hirdobaanu. Tou dobou byl kdesi v prázdném prostoru mezi nejmenova nými galaxiemi. Onoho 15. září měla Země utrpět porážku. Ztrata Polyamidu představuje z hlediska kronikáře zvrat v dlouho vládoucím pocitu sebe uspokojení a vítězství. Země byla vystavena nebezpečí děsivých rozměrů. Až na to, že zpočátku nikdo netušil, jak je bezmocná a jak hrůzné ono ohrožení je.**(Z Hošpianovy neoficiální kroniky 13. století NGL, kapitola 12.1.1.)**„Cosi se děje v nitru Trokanu,“ zašeptal strojový hlas. Geo Shererndoc hned nezareagoval... Nutné rozhodnutí. Pro- bud' se, prosím.**„Co zas...“**„Je to naléhavé, Geo!“**Pár vteřin se pokoušel otevřít oči, bolelo to jako čert, víčka jako by měl přilepená. Ze všeho nejdřív spatřil červený digitální nápis 04:24. Lehl si před deseti minutami a nařídil, aby ho budi li, jen když se stane něco mimořádné ho. Komisař Ligy svobodných Pozemšťanů Sheremdoc se rázem vzpřímil.**„Podej hlášení.“**„Pod povrchem Trokanu dochází k podivným změnám,“ oznamoval šep lavý hlas. „Sondy POLYAMIDU zjistily, že tam vznikají rozlehlé dutiny.“*

„Jak a proč?“

„Tuto informaci nemám.“

„Byla zjištěna nějaká energie?“

„Ne. Proces patrně probíhá bez vnějšího přísunu energie.“

„Tedy přírodní proces? Tektonická činnost?“

„Ne. POLYAMID hlásí uměle řízený proces.“

Sheremdokovi bylo jasné, co to znamená. Jestliže se energie nedá zaměřit, pak je stíněna. A jestliže ji někdo do káže zastínit, pak má vysoce pokročilou techniku. Záhadný proces přímo v centru... To přece není možné. Okolí Země patří k nejlépe strážným sektorům Mléčné dráhy a nevnikne tam nic, co by přesahovalo velikost zrnka prachu. A teď e to stalo.

„Oběžník všem oficiálním místům LSP,“ rozhodl . .Vyhláшу poplach pro celou Sluneční soustavu. Okamžitě pře dat dál.“

Někdo by se ostýchal uvést dvacet miliard bytostí do pohotovosti. Sheremdocne. Svůj příkaz považoval za nutnost, tudíž bude proveden bez ohledu na možné důsledky. Šeplavý hlas jeho rozkaz potvrdil a potom se v ložnici rozsvítilo.

Jako na potvoru uprostřed noci. Zatraceně! Proč se katastrofy nekonají ni kdy odpoledne?

V centru Terranie, v halách výzkumného centra na Titanu, všude se rozječely sirény. Ve strážnicích NATHANU i na velitelství Hanzy zavládl organizovaný zmatek. Strážní lodě na hranicích soustavy byly uvedeny do bojové pohotovosti. Připravovaly se všemožné reakce od evakuace až po protiúder podle ověřeného, schématu.

Sheremdoc se rychle oblékl. Celý aparát závisel na jeho rozhodnutích. Nebyl zrovna v nejlepší náladě, protože před hodinou přerušil důležitou schůzku s neméně důležitými osobami a nedosáhl výsledku. Jednalo se o budování Služby Pozemské ligy. Jeho předchůdci toho dost zanedbali.

Sheremdoc byl přesvědčen o tom, že nebýt Rhodanovy nepřítomnosti, leda cos v Lize by probíhalo jinak.

„Jak dlouho už to probíhá?“ zeptal se jen tak mimochodem.

„Přesně třináct minut a třicet sekund.“ „To se to dozvídám dost pozdě,“ konstatoval. „Ztratili jsme třináct minut.“

„Nejdřív bylo, třeba zjistit, zdaje hlášení skutečně tak urgentní. Jsi ve špatném fyzickém stavu a potřebuješ spánek.“

Psalo se 15. září 1222 NGL. V mnoha stech soustavách poklesl barometr nálady na historicky nejnižší stupeň. Mléčná dráha se změnila v rozbouranou galaxii. Jakoby přes noc — ve sku tečnosti však šlo o dlouhý, plíživý proces.

A Trokan? Tvářil se tak nevinně. Zdá ní však klame. Sheremdoc udělal chybu. Neměl myslet tolik na politickou situaci, ale sledovat, co se mu d před vlastním prahem.

Čtvrtá planeta Sluneční soustavy představovala poslední záhadu současnosti. Původní čtyřka, tedy Mars, byla od dubna 1218 neznámá. Za ayindské krize rozbujely krystaly rudé planety. Tenkrát, když Sluneční soustava jen o vlasek unikla. zkáze. Tuto hrozbu od stranili jednoduše tím, že Mars vyměnili za jiný svět z cizího vesmíru. A ten nový chmurný svět se jmenoval Trokan. Země nad svým .novým sousedem neskákala radostí. Trokan se do sousta vy dostal z druhé strany vesmíru a ni kdo nevěděl, jestli místo Marsu nezískali trojského koně.

Cokoli z cizího vesmíru vydávalo nebezpečné záření, jemuž se říkalo „strangeness“, tedy jakási cizost. U Trokanu se domnívali, že strangeness zvolna odeznívá. Na tuto pouštní planetu dosud nevstoupila lidská noha a prováděl se na ní dálkový průzkum. A teď? Jakési podzemní procesy.

Ve 4.28 vyrazil Geo Sheremdoc z kabiny. Momentálně nebyl jen komisař LST, ale zároveň velitelem Hanzy, tak že měl volný přístup ke všem transponderovým linkám. Jeho tělo se rozložilo, transponder je nadsvětelnou rychlostí odeslal hyperprostorem a znovu je složil v přijímači. Když prosvítlél zářivým obloukem energie, únava posledních třiceti hodin z něj už spadla.

V transponderové místnosti POLYA MIDU si experti podávali kliku. Všichni, kteří se náhodou vyskytovali poblíž transponderu, byli na nohou a Sheremdoc se jimi bezohledně prodíral. ‘

„Místo! Místo pro komisaře! To je přece Sheremdoc!“

Rozhrnul shluk debatujících mužů a žen a všichni na něj civěli jako na zjevení. Všemocný komisař a zrovna na jejich lodi!

POLYAMID patřil k poslední generaci průzkumných lodí. Měl tvar koule o průměru 300 metrů a 800 členů po sádce. V jeho útrobách se nacházelo všechno, co bylo dobré a drahé.

Palubním antigravem se Sheremdoc dostal do centrály. Asi třicet Pozemšťanů a lidí z kolonií civělo na Mars číslo dvě.

„Už to bude..

„Krucinál! Co dělají ty teleskopy?“

Stěna se proměnila v obrovské okno a výkonná optika přiblížila děsivý jev. Sheremdoc přišel právě v rozhodující chvíli.

Zpočátku nebylo vidět nic. Pak se ze země vynořil jakýsi předmět. Zpočátku to byl jen kovový hrot, potom cosi jako kukla a nakonec útvar, připomínající třicet centimetrovou vrtací hlavu.

Předmět však rostl dál. Vlivem nezměrné vzdálenosti obraz překryla jakoby mlha. Ledacos si museli domýšlet, palubní elektronika vyhodnocoval detaily a opticky je korigovala.

Útvar vyrostl na šedesát centimetrů, potom na metr. Při deseti metrech byla nasnadě otázka, odkud bere hmotu. Odpovědět však nedokázal nikdo.

- Sheremdoc se rozhodl že převezme iniciativu a neomaleně se protlačil do předu.

„Už to má dvě stě metrů..

„Přestane to vůbec někdy?“

Smích.

„Ale ano, už to moc nemůže... Á, Sheremdoc! Už bylo načas!“

Vědci se rozptýlili a uprostřed místnosti zůstal vyjevený Boris Sjankov, momentálně hlavní výzkumník sousta vy. Onen proces si zjevně nedokázal vysvětlit.

„No tak, Bori zeptal se přesto Sheremdoc. Vrtací hlava se zatím proměnila jakoby v projektil. Krátce na vědce pohlédl. „Co je s tím? Čekám vysvětlení.“

Sjankov sebou trochu trhl a vrátil se do přítomnosti. „Milý jako vždycky, Geo,“ procedil mezi rty.

„Teď!“

Sheremdoc nehnul ani brvou. „Nech me toho. Uzavřeme příměří, ano? Tak že?“

„Nevíme, jak dlouho to tam už je. Zřejmě se to schovávalo někde v hlubinách. Nevíme, jestli to tam bylo po řád, nebo jestli to tam někdo dal teprve nedávno.“

„Stop, Borisi! Jak to myslíš, že to tam někdo dal? Na Trokanu je takové záře ní, že na něj nikdo nemůže.“

„Vím já? Nejsem bůh.“

„A co říká NATHAN?“

„Zatím nic. Všechny výsledky okamžitě odesíláme na Měsíc a syntronika pracuje.“

Věc teď připomínala obrovskou černou věž. 480 metrů, četl Sheremdoc z displeje. Roste dál. 490. 500. Na věži se začaly dělat nádory. Objekty z železa a strusky, nově se strukturují, každou sekundu. Hned nato se věž změnila v obrovský válec.

„Už šest set metrů!“

Boris Sjankov bezmocně potřásl hlavou. „Co ty na to, Geo?“

„Přiblížíme se. Co nejrychleji.“

„To nejde. Kolem Trokanu je pořád strangeness.“

„Poslyš, Borisi! Jestli někdo mohl pod tu strangeness něco zahrabat, pak my můžeme taky, ne? Nebudeme diskutovat.“

„A co když POLYAMID vybuchne? Nebo zešílíme!“

„Konec diskuse, Borisi.“

Vědec se napřímil a chystal se k zuřivým protestům. Potom však jen pokrčil rameny a předal rozkaz.

Sheremdoc se pousmál. Takhle je to se Sjankovem vždycky. Když přijde na věc, ohne se.

POLYAMID se prudce vychýlil z dráhy. Za několik sekund akcelerace po-) minula a syntron podával hlášení:

„Šoky způsobené strangeness. Miniaturní poškození ve výpočetním systému odstraněna. Měním kurs.“

„Ne!“ zahřměl Geo Sheremdoc. „Lod' poletí dál. Bezprostřední nebezpečí hrozí.“

„Ale...“

„Přikazuji to jako komisař LSP.“ K planetě se teď blížili menší rychlostí. Lod' se rozechvěla. Syntron dělal co mohl, ale vždy se zpožděním něco lika mikrosekund. Někdo si už stěžoval na bolení hlavy, jiní zase měli pocit dezorientace.

„Objekt má teď osm set metrů.“ Kdo to mluví? Strangeness...? Ne srozumitelné zvuky. Jako by přicházely zpoza rohu.

Sheremdoc se dokázal nadlidsky ovládat, ale teď si všiml, jak se mu třesou prsty. Stálo ho dost sil, aby třas pře konal.

Z kovového trupu POLYAMIDU se neslo duté sténání, svědčící o těžkých defektech.

„Syntron vypnout,“ nařídil. „Přecházíme na ruční řízení.“ A vstal. Bude lod'

řídít osobně, protože piloti už nemohou. Těm zmateným tvářím nevěřil. Jinak jsou to snad schopní lidé, ale tady selhali. Ztěžka dopadl do pilotního křesla. „Gravotrysky na manuál!“ za velel hlasitě.

POLYAMID zareagoval velice pomalu. Jako by každý spoj fungoval pouze na polovinu, jako by se zbývajících padesát procent vsáklo do vaty strangeness.

Vědci zatím strangeness nepochopili. Věděli jen to, že objekty z různých vesmírů mají různou strangeness. Pře krytí dvou různých stran- g mělo ničující vliv na všechny složitější útvary lidský mozek nebo na syntroniku.

„Zaměřovače fungují, Borisi?“ „Řekl bych, že ano.“

„Dobrá. Jak vypadá ta naše věc?“

„Má 950 metrů a roste dál. Získává kupoli. Vypadá to jako... Obrat', Geo... Už to nejde...“

„Ještě se přiblížíme,“ řekl Sherern-doc a srdce mu prudce tlouklo. Měl děsivý pocit, že stojí sám vedle sebe, že se na svět dívá z nějaké nereálné pozorovatelné. Dokud se POLYAMID nezřítí, je všechno v pořádku.

Měřicí přístroje vyslaly neviditelná čidla. Registrovaly, jak z útvaru vzniká obrovský čepovitý předmět, složený z množství prolínajících se koulí.

Když už chtěl Sheremdoc otočit, když převládla myšlenka, že udělal kolosální chybu, bylo najednou všechno pryč.

Ticho. Něco se stane. Nebo se už děje. Právě v této chvíli.

Věc na Trokanu přestala růst. Dosáhla výšky 1089 metrů a průměru 489 metrů. Tvarově však byla naprosto identická s oním počátečním třicetimetrovým předmětem.

Boris Sjankov a ostatní vědci se pustili do odborné diskuse, ale ze spádu řeči bylo zřejmé, že nemají ani ponětí o čem jde, a hlavně proč to skončilo.

V téže okamžiku se loď prudce otřásla a většina spojů vypadla-. Sheremdoc se rychle podíval na data. Loď je dál ovladatelná. Pětidimenzionální vlnová fronta. Nejsilnější, jakou kdy Sluneční soustava poznala.

Ted' se ukázalo, že posádka POLYAMIDU patří k absolutní elitě. Sheremdoc s pýchou sledoval, jak muži a ženy cílevědomě a bez jakékoli paniky obnovují spojení. Každému bylo jasné, že jde o život. Stalo se něco mimořádného. Vyřadit loď této třídy nemohla jen tak nějaká maličkost.

„Pospěšte si, zatraceně!“

„A co myslíš, že děláme?“

Jako první začaly fungovat vnější monitory. -

Hleděli na změny blikotajících hvězd. Takhle je Sheremdoc ještě neviděl.

- Hvězdy se po obloze míhaly jako komety. Vesmír se otáčel, ne, přímo vířil. Jako v planetáriu.

„Propána,“ vydechl Boris Sjankov. „Kde to jsme? Tohle přece není naše soustava!“

Zatímco posádka obnovovala vypadlé funkce, zatímco se Sjankov poddával trapnému zmatku, komisař upřeně hleděl na obrazovku.

„Mýlíš se, Borisi. Je to Sluneční soustava, ale pohybuje se. Změnil se tok času.“

„Vskutku...?“

„Tu ironii si nech od cesty. Myslím to naprosto vážně.“

„Nesmysl.“

„Radši nejdřív přemýšlej, a pak mluv.“

Sjankov se vzpamatoval. Změna toku času...? Lákavá hypotéza.

Za necelých deset minut dospěli k naprosto překvapivému zjištění. Bylo tomu tak. Na Trokanu ubíhal čas stotisíckrát rychleji než v okolním vesmíru.

POLYAMID byl na stacionární dráze nad Trokanem. Loď obíhala rychlostí několikrát převyšující rychlost světla.

„A co teď, Geo?“

„Je mi líto, Borisi, ale nevím.“ „Kdo by to měl vědět?“

„Snad vědci,“ opáčil nikoli bez ironie.

Sjankov zaklel a zahleděl se na obrazovky. Ne si rady. To je průšvih!

Sheremdokovi došlo, že e z toho ne dostanou. Rozhodně ne vlastními silami. Čas byl médiem, v němž se pozemští vědci příliš nevyznali. Výdobytky minulosti, jako třeba deformátor nulového času, tady byly k ničemu. Co se to na Trokanu vlastně děje?

„Ted‘ můžeme jen doufat,“ pronesl Sjankov hřbitovním hlasem „že to pře stane samo od sebe. Jinak tady nad Trokanem sejdeme věkem. A můžeš za to ty, Geo. Měli jsme obrátit dřív.“

Všichni čekali, že se Sheremdoc ně jak ohradí, ale mlčel. Ač nerad, uvědomil si, že Sjankov má pravdu. Opřel se v křesle. Víření se očividně zrychlovalo. Hvězdy se už jen míhaly.

Krátce nato POLYAMID pohltilo jakési šedé médium. Cokoli bude lepší než ty vířící hvězdy...

Potom strojovna ohlásila, že cosi zvenčí brzdí hypertrop.

Sheremdoc přikázal posádce, aby pokračovala v opravách funkcí, ale jen proto, aby neměli čas myslet na smrt.

V lodi cosi zarachotilo. To se protácel hypertrop.

Sheremdokova poslední myšlenka patřila oné pískově zbarvené vrtací hlavě. Pak nastala tma. POLYAMID ex plodoval s takovou intenzitou, jež se za daných okolností ani nedala změřit.

Kronikář považuje návrat BÁZE za událost nesmírné důležitosti. I když tato loď už nikdy nebude mít vojenský význam, i když Perry Rhodan už nikdy ne bude usilovat o post Prvního Pozemšťana, přesto jsou důsledky tohoto návratu patrné i pro nezúčastněného pozorovatele.

Bylo to BÁZE, kdo přivezl z Hirdobaanu neznámý generátor ochranného pole. Miliardy Galaktiků závislých na imprintech, které opustily Hamameš, se vyléčily. Pobyt v sektoru ochranného pole odstranil skoro všechny následky imprintové závislosti. Bylo však s podivem, že veřejnost na tento úspěch naprosto zapomněla.

Dá se tedy snadno vyvodit obecný společenský trend: Změnilo se klima, a to v neprospěch Nesmrtelných.

(Z Hošpianovy neoficiální kroniky 13. století NGL, kapitola 12.3.3.)

1. října 1222 NGL se v hraniční oblasti Mléčné dráhy zmaterializovala rachotící hromada šrotu. Aspoň podle podání astronautů, které se s lety stále přibarvovalo.

Ve skutečnosti tornu bylo úplně jinak. Na palubě BÁZE nic nerachotilo. Po škození sekci nepřesáhlo kritickou hranici, i když bylo osmkrát větší, než inženýři přiznávali.

o tři dny později největší loď, jakou kdy Sluneční soustava postavila, zvol- na doletěla do svého domovského při stavu. Pro média se stala senzací, která „trokanskou krizi“ načas odsunula na druhé místo: Nesmrtelní se vrátili na Zemi.

Naprostu obyčejně je přivítali — První Pozemšťanka Koka Szari Misonanová se ani neobtěžovala osobně — a posádka se až podezřele rychle rozprchla.

4. října 1222 NGL Perry Rhodan po dlouhé době opět vstoupil na půdu Země. Raketoplán společnosti Dee pspace-Ferries, který ho přivezl, se tiše vznesl k nočnímu nebi. Perry se zhluboka nadechl vzduchu, který byl zde na poušti Gobi stále ještě chladný a suchý.

Už cestou do Sluneční soustavy si všimli vířících stínů na místě Trokanu. Nikdo jim nevysvětlil, co to znamená.

„Já to nechápu, Perry,“ stěžoval si Reginald Bull, jeho nejlepší přítel z dávných časů. „Ještě nikdy jsem se na Zemi necítil tak cizí. Co je s tou Kokou Szari Misonanovou?“

„První Pozemšťanka nemá čas,“ od pověděl hořce Rhodan.

„A ten plešoun, co jsme oněm slyše li? Ten Geo Sheremdoc? O tom se přece povídaly učiněné bajky. Kde ten je? A vůbec, co je se Sjangkovem?“

Na to Rhodan jen pokrčil rameny.

Když se Jim konečně podařilo proniknout do pracovny První Pozemšťan-

ky, bylo jim sděleno, že v současné době jejich součinnost ve věci Trokanu nepotřebují. Všechno je pod kontrolou, ať jsou jen připraveni pro případ potřeby..

Rhodan a Bull na sebe zmateně po hlédli. Ani jeden z nich neměl momentálně oficiální funkci. Aiii Home G. Adams, který dříve řídil Kosmickou hanzu. Pouze Myles Kantor jako nepopíratelně nejvýznamnější vědec lidstva dostal na poslední chvíli cosi jako pozvánku.

Najednou nevěděli, jak ho co nejdříve dostat na bývalou dráhu Marsu. Tím se Rhodanovi potvrdilo, že situace s Trokanem není zase tak růžová, jak mu tvrdili.

S Bullern a Alaskou Saedelaerem strávili následující hodiny ve veřejné

, čítárně. Jejich počáteční dojem se bohužel potvrdil: Trokan je ohniskem nebezpečí prvního stupně. Momentálně však nemohli dělat vůbec nic.

Jeho pozemek u Gošunského jezera ležel na odlehlém místě. Jen málokdy s ním zatoulal cizí kluzák. Přesto před plotem stálo vozidlo. Připomínalo sta rodávnou motorku, jakou Rhodan zažil ještě jako mladý muž v Nevadě. Ta věc měla antigravitační pohon, tudíž jí chyběla kola. A po jejím majiteli ani stopy.

Otevřel .si kódem. Uvnitř vše působilo čistě. Úklidoví roboti se činili. Je nom tu antigravitační motorku si ne dokázal vysvětlit.

Pochopil, teprve když se zašel podívat na zahrady, sbíhající k jezeru. Na židli tam seděl stařec v hnědém obleku a hleděl na jezero. Měl teplou čepici. Zpod té mu vylézaly bílé vlasy, bílé jako vousy. Ruce měl hrubé. Na první pohled působil dojmem muže, který pobývá často v přírodě. Na výhody civilizace zřejmě moc nedal. Obličej měl opálený a vráščitý a vyzařovalo z něj cosi pokojného.

Vedle něj ležel na zemi malířský stojan, kufřík s barvami a batoh. Batoh ani kufřík ještě neotevřel. Na vloupání se vybavil poněkud nezvykle.

Situace v sobě měla cosi neskutečného. V podstatě jste na tento pozemek nemohli vstoupit, pokud jste se nejme novali Rhodan, nebo nepatřili mezi Nesmrtelné.

Rhodan k němu zvědavě zamířil. Stařec si ho nevšímal a dál upíral pohled do dále.

„Dobrý den. Jsem majitel tohoto domu.“

„Ach,“ řekl muž. Teprve teď se pootočila vsedě naznačil úklon. „Já tě, že tě poznávám.“ S

Rhodan se pousmál. Ten stařík se mu hned zalíbil, i když nechápal, jak se sem dostal.

„A ty jsi kdo?“

„Johnny.“

„A co tady děláš?“

„Co by. Měl jsem pozemek na druhém břehu. Na tom nejkrásnějším místě, abys věděl. Strávil jsem tam mnoho let. Potom ho zabral spolek, který si říká Služba Pozemské ligy.“

„A proto jsi tady?“

„Dům byl dlouho prázdný, i slepý by si toho všiml. Potřebuju místo, kde můžu malovat. Odtud je pěkná vyhlídka na jezero.“

„A kde bydlíš, Johnny?“

„Jinak ve městě. V jednom z těch plastických věžáků.“

„Gošunské jezero ti chybí?“

„V tom případě tě zvou. Můžeš v mém domě zůstat, jak dlouho chceš.“

„Jak to, Perry Rhodane?“

Překvapilo ho, že stařec zná jeho jméno. A překvapen byl i svým rozhodnutím.

„Míval jsem sinhu. Jmenoval se Voltago. Někam mi zmizel. Má žena Gesil už tady taky nežije. Možná mi troška společnosti udělá dobře.“

„Zvláštní nabídka.“

„Je to však jen dočasné pozvání,“ pokračoval Rhodan „Nevím na jak dlouho.“

„Všeho do času. I pro Nesmrtelného. Myslíš, že jsem to nevěděl?“

Johnny vnořil ruku do batohu, chvíli v něm vztekle hrabal a nakonec vítě zoslavně vydoloval láhev se žlutou

vinětou a zlatistou tekutinou. „Co bys řekl tomu, Perry Rhodane? Whisky. Velice stará škotská.“

„Netušil jsem, že něco takového ještě existuje.“

„Normálně ne,“ řekl stařec a mrkl na něj. „Něco takového se jen tak nesežene.“

Rhodan zašel pro dvě sklenice, pak seděli na břehu a mlčky se dívali na jezero. Snažil se zapomenout na mrazivě přijetí a na Trokan.

Kantora přijali vysloveně hekticky. Ve výzkumném centru na Titanu to bzučelo jako v úle. NATHAN byl stále přítomen na deseti monitorech. Syntetický lunární mozek chrtil nepřetržitě data o Trokanu.

Kantora prováděl Pozemšťan Benito Grink. Měl necelý metr devadesát, byl už ve středním věku a poněkud vrásčitý.

„Co je s Borisem Sjankovem?“ zajímal s Kantor. „Proč nepřišel osobně?“

„Protože s vysokou pravděpodobností nežije,“ odpověděl lakonicky Grink.

Kantor měl pocit, jako by se v něm cosi zastavilo. Tady něco nehraje. „Co se stalo? Trokan?“

„Nesmím nic říct. Zatím ne.“ „A kdy?“

„Mám tě zavést k šéfovi.“

„K Sheremdokovi?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou Benito Grink. „K Sheremdokovi ne.“

V nejvyšší svatyni je očekávala neznámá žena, jejíž jméno Kantor hned zapomněl, a která na svůj úkol očividně nestačila. Nervózní a vystresovaný šéf...

Podle toho, jak se chovala ke Grinkovi, Kantor pochopil, kdo tady ve sku tečnosti velí. To nebylo věkem, ale osobností. Grink má před sebou skvělou budoucnost.

Myles Kantor upřeně hleděl na obrazy vířící koule namísto Trokanu a ne chápal.

„Znovu se ptám: Co je s Borisem Sjankovem?“

„Sjankov byl na POLYAMIDU, Mylesi,“ odpověděla žena. Jako by tím vysvětlila všechno.

Potom si vyslechl velice podivný příběh a potřeboval chvíli, aby tu zprávu strávil. Sheremdoka prakticky neznal. Jeho hvězda teprve vycházela, když on byl s BÁZÍ na dlouhé pouti vesmírem. Ale Sjankov... Nikdy by ho nenapadlo, že takový bloud by se někdy dostal do nebezpečí a ještě v něm zahynul.

Kantor si dal přehrát holozáznam trokanských událostí. Díval se, jak se planeta změnila v kouli rotující nadsvětelnou rychlostí a strhla s sebou POLYAMID. Krátce nato obalilo Trokan jakési neproniknutelné pole a nebylo už nic vidět. Na místě, kde se nacházela loď, vykazovaly detektory mocnou explozi. Pak už přicházela pouze podivná data, která z lidského hlediska ne mohla odpovídat pravdě.

„Co víte o tom poli kolem Trokanu?“ Kantor se tázavě podíval na vedoucí centra.

Odpověděl mu Benito Grink: „Vůbec nic. Pouze se domníváme, že jde o jakési temporální pole. Z nějakých, pro nás naprosto nepochopitelných důvodů, ubíhá čas na Trokanu rychleji než v našem vesmíru.“

„Domněnky?“

„Nijak zvláštní. Z dostupných informací usuzujeme, že se na Trokanu musí nacházet prastaré ayindské archivy. Také se nedá vyloučit, že máme co dočinění s nějakou ayindskou zbraní. Ale podle NATHANA je to velice nepravděpodobné.“

„A co si myslí NATHAN?“

„Že na Trokanu zasáhla nějaká cizí moc.“

„Hm. A jakou mám v tomhle příběhu roli já?“ zeptal se Kantor.

„Jsi ten nejschopnější vědec, kterého momentálně máme. Pomoz nám zjistit o Trokanu a tom poli všechno. Tvá funkce bude trochu jiná než dříve. Uděláme vše, co řekneš. Budeš mít velké velitelské pravomoci, ale ne oficiální.“

Myles Kantor přikývl. „Dobrá. Jdu do toho.“

Bylo mu úplně jedno, jestli bude ve let fakticky, nebo neoficiálně. Neusiloval o úřad a pocty, toho si dříve užil ažaž. V této chvíli ho zajímalo pouze, co se děje s Trokanem.

Následující hodiny strávil sestavováním týmu. Za léta jeho nepřítomnosti

se na Titanu hodně změnilo. Nejlepším příkladem toho byl parvenu Benito Grink.

Kantor si plně uvědomoval, že na je jich práci závisí bezpečnost Sluneční soustavy. Jestliže někdo nebo něco do káže přesunout celou planetu do modi fikovaného časového pole, pak onen někdo nebo něco svede i ledacos jiné ho. Co když je na řadě Země?

„Benito?“

„Ano?“ Muž, který ho všude sledoval jako stín, sklonil hlavu a poslouchal.

„Dělá mi to starosti. Na Trokanu ubíhá čas, a nikdo neví jak rychle. Když pro nás uplyne den, tam možná uběhlo celé století. Ale co se děje za bariérou? Co když budují válečnou mašinérii? Třeba mají sto tisíc let čas. Třeba miliardu.“

„Oni?“

„Možné by to bylo, ne?“

„Ovšem, Mylesi, ovšem. ,

Potom mu Benito Grink plnil každické přání. Cokoli Kantor požadoval, muž s vrásčitým obličejem zařídil.

O Rhodana a ostatní se Kantor zatím nestaral. Od současného dění byli nositelé aktivátorů víceméně odříznuti. Ale měli možnosti informovat se z veřejných médií. I když to pro Nesmrtel né, kteří několik set let rozhodovali, musel být zvláštní pocit.

Pole kolem Trokanu se nedalo proniknout žádným detekčním zařízením roku 1222 NGL, a na tom ani Kantor nemohl nic změnit.

Trokan se otáčel relativní nadsvětelnou rychlostí, zatímco standardní vesmír nadsvětelnou rychlost nevykazoval. Odporovalo to všem přírodním zákonům. Planeta se tedy nacházela v jakémsi vlastním vesmíru, v němž čas ubíhal jinak. A pozorování z normálního ho vesmíru do vesmíru, jenž se z něj odštěpil, nebylo jen tak možné. Vířivé pole představovalo jakousi librační zónu, hraniční vrstvu mezi oběma světy.

Znovu a znovu zkoušeli vysílat do pole sondy. Nikdy se však nevrátily. Jako by padaly do černé díry. Zbývalo jim pouze optické pozorování. Detek torý podávaly naprosto chaotický obraz: změt všelijakých proudů a vírů.

Ukázalo se, že budou muset vyvinout novou teorii chaosu, která by odpovídala Trokanu. Teorii, jež by zahrnovala i pětirozměrné a šestiřozměrné komponenty... Potíž byla jen v tom, že pozemská věda neměla pro šest dimenzí měřicí přístroje, které by skutečně fungovaly. Taková pozorování se dala pouze odvodit. Nicméně brzy zjistili, že Trokan není tak neprodyšně uzavřený, jak se zdálo. Přes pole se dalo na hlédnout, pouze bylo třeba správně vyhodnotit pozorování.

NATHAN simuloval nové a nové modely. Na počátku byl štít z chaosu a tmy. Pak získali jakýsi závoj, v němž jako by páchaly objekty nejrůznějších tvarů a velikostí. A nakonec, když už tomu nikdo nevěřil, NATHAN vytvořil obraz koule. Ona koule představovala planetu. Matematicky byli na dobré cestě. Věděli, že Trokan dál existuje. Kdyby se jim podařilo vyladit rovnice, jež budou základem pro speciální, vícerozměrnou teorii chaosu, pak by snad získali přesnou kopii planety;

Myles Kantor neznal odpočinku. 'Těch pár soukromých okamžiků, jež si dopřál, strávil na Mimasu. V jedné z nejlépe vybavených klinik Sluneční soustavy ležela Kallia Nedrunová. Milovaná žena se po nehodě s vřetenovitou bytostí dosud neprobrala z kóma tu. Fyzicky už byla v naprostém pořádku, ale nemohli ji vzbudit.

Kantor nejednou usnul vsedě před je jím otevřeným antigravitačním tankem

a zdálo se mu o pusté, zjizvené planetě jménem Trokan... Z kosmu se vynořil obrovský tvor se šikmýma očima připomínající ještěra a šel z něj strach. Držel Trokan v zelených spárech. Nejdříve rozdrtil onen pustý svět a po tom se vrhne na Zemi.

V Kantorových snech nebyli nikdy mrtví, vždy jen hrozba. Ještěr jako ob raz nepřítel byla typicky lidská představa. Bojíme se toho, čemu nerozumíme. Totéž platí o tom podivném zrychlení času. Nebo o kómatu, jež věz ní Kalliu Nedrunovou. Třeba stačí jen stisknout nějaký vypínač v její psýše a opět bude s ním. Ale dokud se na něj nepřijde, nedá se nic dělat. Pouze se zbytečně trápí a ztrácí cennou energii, kterou by lépe využil na projektu Trokan.

Gia de Moleonová byla pohledná čty řiašedesátice bledé pleti a v nenápadných šedých šatech. Na první pohled vám byla sympatická, na druhý jste se krapet zalekli a na třetí jste se už radši drželi stranou. Měla hnědé oči, ale kaž dý, kdo se s ní setkal, z nich cítil závan chladu. Zřejmě nebylo nikoho, kdo by ji znal blíže. Možná přátele ani neměla.

O tom svědčilo i to, jak se k ní komise chovala. Měli k ní respekt, ať už ji

měli rádi nebo ne, a nebylo pochyb o tom, že v komisi rozhoduje pouze ona. Zbytek dělal křoví. Potřebovala kolem sebe lidi, aby svým rozhodnutím do dala nádech kolektivnosti. Cia de Mo- leonová vždy prosadila svou.

„Nuže, Gio?“

Technik ji vedl dloubou chodbou.

„Chci vidět víc.“

Muž pokrčil rameny. „Je to docela dobrá a spolehlivá loď. Pouze trošku zanedbaná.“

Gia de Moleonová a ostatní si už ho dinu prohlíželi BÁZI. Používali pohyb livé chodníky a při větších vzdálenostech transimtery. Loď měla průměr čtrnáct kilometrů.

Tady dýchají dějiny, přímo slyšíš je jich dech. Stačí jen otevřít uši a srdce. Když si v duchu promítneš všechny ty zastávky nekonečně dlouhé cesty; Od Frostrubinu k Velké prázdnotě, od ma teriálního zdroje k Hirdobaanu.

„Nuže, Gio? Co uděláme s BÁZÍ?“

Další člen doprovodu nadhodil: „A nehodila by se ta bd' pro Službu'? Zmodernizujeme ji a zase bude létat.“

„Nebo může být vlajkovou lodí nové Botily LST. Nějaká se staví, ne?“ navrhl jiný.

Cia chvíli přemýšlela. Finanční analýza, kterou jí udělali nejlepší experti soustavy, hovořila až příliš jasnou řečí.

„Asi vás všechny zklamou,“ prohlásila bez jakéhokoli náznaku lítosti. Na sentimentalitu si nepotrpěla. „Půjde do šrotu.“

Technik, veterán z tohoto kosmické ho netvora, se na ni upřeně zahleděl; ale Gia de Moleonová nehnula ani brvou.

„To je poslední slovo?“

„Možná ne úplně,“ připustila. „Ale skoro.“

„Co to znamená?“

„Dostali jsme nabídku jakéhosi za tím nejmenovaného konsorcia. Je možné, že by BÁZI někdo koupil.“

Technikovi zasvítily oči. „Takže naše loď zase poleť!“

„Ne,“ odvětila tvrdě. „Chtějí zní udělat kasino. Lituji, ale to je vše.“

Muž zbledl jako stěna. „Tohle je ale BÁZE! Nejdůležitější loď lidstva. Symbol! BÁZE psala dějiny kosmu! Na její palubě byli už kosmokraté, vyslanci superinteligencí. Něco takového přece nemůžete přeměnit v hráčské doupě!“

Gia de Moleonová chvíli počkala a potom řekla: „Pokud vím, jedná se o finančně velice zajímavou nabídku.“

„Technokrati,“ zabručel technik zhnuseně. „Jestli chce lidstvo kráčet do budoucnosti takhle, no nazdar!“

V hlavním kontrolním centru na Tita nu se shromáždili prominenti. Včetně Koky Szari Misonanové. Bylo 1. listopadu 1222, šest neděl od chvíle, kdy se objevilo časové pole.

Myles Kantor a Benito Grink sledoval akci z povzdálí. Nepatřili, k oficiální smetánce, která se producovala na balustrádě, aby ji zachytila veškerá média.

Vedoucí centra stála vedle Misona nové. Obě působily kompetentně, což nijak neodpovídalo skutečnosti. Každý věděl, že v příštích volbách Misona nová neprojde. A Benito Grink svou šéfovou už nějak vytlačí.

Uprostřed haly se jako třímetrový hologram otáčelo trokanské pole. Trokan zakrývaly bouře a víry. Po dvou minutách veškerý chaos zmizel a ukázala se koule.

Vědci si vydechli. Prominenti se tvářili optimisticky a kamery je zabíraly.

Trokan byl čistý.

NATHAN hlásil: „Výpočet skončil. Zadejte prosím další hologram.“

Politici se trapně roztleskali a vědci se rozprchli za svou práci.

Zatímco hlídkové lodi pořizovaly nový, detailnější obraz pole, Kantor se zabýval posledním hologramem. Zvětšil si jej a na první pohled se na tom zjizveném světě nic nezměnilo.

„Co hledáš?“ zeptal se ho Benito Grink.

Kantor si na určitém místě planety zvětšoval úsek za úsekem. „Tohle, Bene.“ Vrtací hlava, nebo co to bylo, se tam tyčila dál. Domníval se, že původ časového pole musí hledat v ní.

Protože hologram byl statický, nedala se zjistit rychlost rotace. Věděli, že čas v poli ubíhá rychleji, ale nevěděli o kolik.

„Něco tě napadlo, Mylesi?“ zeptal se Grink. „Že se tak divně usmíváš.“

„Vážně?“ Kantor překvapeně zvedl hlavu. Pak si uvědomil, že Grink má pravdu. „Ano, něco si myslím. Domnívám se, že čas tam ubíhá neuvěřitelně rychle.“

„Jeden den tady a tam tisíc? Tak nějak?“

„Zhruba, Benito. Ale podle mě musíme přidat. Nikoli tisíc, ale miliony dní. Kolik milionů, to je otázka.“

Kronikář nepohlíží na svou vlast jako na stojatou vodu, ale jako na plynoucí řeku, v níž rozhodující roli hraje faktor času. To, co po staletí vypadalo jako ostrov míru, se ve

skutečnosti skládalo z nekonečného množství miniaturních ohnisek krize. Galaktikum ledacos za hladilo. Moudří státníci zklidnili rozbouřené hladiny, hospodářské svazy zase zasáhly v zájmu obchodu.

Když se blížila polovina 13. století, problémy se už nedaly řešit polovičatě Separatisté získávali navrch. Menší krizové oblasti se spojovaly, aby mohly cíleněji postupovat proti větším „nepřátelům“.

Multikulturní Galaxie, které si kronikář v dětství tolik vážil, se rozpadala, i když úsilí nesčetných osob a hvězdných států tento proces poněkud zpomalovalo. Když se 13. století blížilo své polovině, z humanistického světónázoru se zdálo, že trend už jen klesá.

O důsledcích, jaké to mělo, na Perryho Rhodana a Nesmrtelné, se dá jen spekulovat. Pak byl oživen legendární projekt Camelot. Kronikář v něm vidí jen logický důsledek polarizující se společnosti.

(Z Hošpianovv neoficiální kroniky 13. století NGL, kapitola 12.4.2.)

Perry Rhodan se nadlouho uchýlil ke Gošunskému jezeru. Pozoroval gravosurfery a vodní ptactvo. Johnny mu dělal společníka. Rhodan ho už vlastně nepovažoval za cizince, spíše za přítele. I když Johnny nebyl Nesmrtelný, měl v sobě jakousi moudrost, s jakou se člověk nesetká příliš často. Jako by se vyznal v přítomnosti stejně dobře jako v budoucnosti, a Rhodan si v těch dnech mnohokrát přál, aby na tom byl stejně jako jeho host.

Doprávali jeden druhému soukromí. Pravidelně se však vídali na ranních procházkách. Když člověk stráví tolik času na palubě jedné lodi, pak chvíle jako východ slunce nabývají na ceně. Ačkoli Johnny, jak říkal, nikdy nevšlechl na palubu kosmické lodi, věděl o nich dost: Svým způsobem Rhodanovi rozuměl.

Hodiny prosedět, v křesle, nemluvit, nemyslet, jen civět, to Rhodan nedokázal. Neuměl si takový luxus vychutnat a zakrátko už trpěl nečinností. Uzdravování lidí závislých na imprints probíhalo bez jeho pomoci. Pouze občas byl v kontaktu s První Pozemšťankou, kvůli minulosti.

Jeho bývalý sluha kyberklon Voltago totiž po sobě zanechal toto proroctví: Pomni, Perry Rhodane, že musíš vkročit na Most do nekonečna. Možná tě to nebude stát jen tento jediný krok. Můžete to znamenat i tisíc mrtvých druhů a stovku umírajících planet. Ale ať bude cena jakkoli vysoká, musíš ji zaplatit.

Koka Szari Misonanová O tomto proroctví věděla a nebrala je na lehkou váhu. Ocitla se v těžkém předvolebním boji a potřebovala ledacos, jenom ne další Jobovy zvěsti.

Tisíc mrtvých druhů. Sto umírajících planet. Osudný most, o němž se neví vůbec nic. V takových případech reagovala veřejnost různě. Jedni se tomu jen zasmáli, druhí si hned vzpomněli na brutalitu takových konfliktů. Mnozí říkali, že Rhodan konflikty přitahuje. Jiní namítali, že Nesmrtelní Zemi po staletí chránili a umožnili její rozmach. Pravda byla na obou stranách..

Koka Szari Misonanová se s Rhodanem dohodla, že Nesmrtelní si mohou hledat ten svůj most. ať ž je kdekoli, ať už vypadá jakkoli, ale nesmí se to nikdo dozvědět. Tím vše dostalo polooficiální posvěcení.

K dispozici jim dali BUMERANG. Byla to elipsovité loď, dlouhá sto padesát metrů, plně automatizovaná a pro nepříliš velkou posádku. V kupolovitých nástavbách se skrývaly speciální měřicí přístroje. Na zádi měla dva pohonné agregáty. Pro všechny případy byly od sebe odděleny, každý se dal použít samostatně. Vcelku jim vyhovovala.

BUMERANG odstartoval na Silvestra 1222 NGL s Rhodanem, Reginaldem Bullern, Alaskou Saedelaerem, Guckym a dvojčaty Vandemarovými na palubě. Za neznámým cílem.

A na břehu Gošunského jezera stařec Johnny upřeně hleděl na nebe. Viděl stoupat žhavý bod a mizet. Na chvíli si přál, aby mohl být s nimi.

12. února 1223 přistoupili voliči v 711 soustavách LSP k terminálům. Rozhodovalo se už jen mezi Misonanovou a Buddciem Grigorem.

NATHAN pořizoval pro tyto dny nový záběr planety Trokan. Když bu dou mít smůlu, potrvá to dlouho do noci, ne-li do rána. Na práci se horečně podíleli hyperfyzici a geologové, matematici a další. Ale i když uplynulo už půl roku, nijak zvlášť nepokročili.

Geologové tvrdili, že na Trokanu za-

tím uplynulo 1,5 až 2,5 milionu let. Říkáli tomu relativních let, protože šlo o zrychlený čas. Pole, které planetu obklopovalo, nazvali časosběrné pole.

Na Titanu měli k dispozici šest holů gramů, jež vykazovaly jasné změny povrchu planety. Trokan procházel fází vulkanické činnosti a na některých místech se lámala planetární kůra. Vznikala vysoká pohoří.

Takhle starý svět by přece už dávno ukončil svůj vývoj... Ledaže by se na něm náhle změnily podmínky, o čemž svědčila náhlá a prudká tektonická činnost. Jak to, že Trokan ještě nevychla dle a neputuje kosmem jako mrtvá koule? Stačí si uvědomit, že se řítí časem milionkrát rychleji než Země. Takže na Trokan dopadá jen miliontina slunečního záření pokud ovšem pole vůbec nějaké záření propouští. Vědci se domnívali, že nutné záření vytváří obal a že tak nahrazuje Slunce.

Podle záběrů však na Trokanu panovalo věčné přitnutí. Nebyl tam ani den, ani noc. Kantor si Trokan představoval jako svět věčně zapadajícího slunce.

„Už to skončilo,“ ozvalo se Kanto rovní za zády.

„Cože?“ trhl sebou. „O čem to mluvíš, Benito? O Trokanu?“

„Ne. Volby.“

„Byl bych radši, kdyby NATHAN propočítal tenhle záběr. Ale jak to vy padá, potrvá mu to skoro do rána.“

„Ne-li víc.“

„To je fuk,“ řekl Kantor zlomyslně. „Kdo dneska potřebuje spát?“

Vzhledem k tomu, že se nic pořádného dělat nedalo, šli se podívat na výsledky voleb.

Dopadly přesně podle prognóz. Koka Szari Misonanová prohrála. Šest set soustav se rozhodlo pro plochského kandidáta. Koka Szari Misonanová dostala pouze hlasy Země a světů Vegy.

Byl to konec i vedoucí centra. Nový První Pozemšťan patrně pověří vede ním buď Běnila Grinka, nebo někoho ze svého štábu.

Mylese Kantora nějaký Buddcio Grigor příliš nezajímal. Považoval tohoto Pb phos ana za politického jestřába.

Jeho nejdůležitější výrok zněl, že Země se musí bránit útokům zvenčí. Nic jiného se ostatně nedělo. Jeho vnitropolitické krédo se vyčerpalo plánem, že Kosmická h by měla přejít do vlastnictví LSP.

Kantor by byl radši, kdyby vyhrála Misonanová, která sice byla politicky naivní, zato však zdrženlivá a v činech inteligentní. Ani i neuvědomoval, jak potřásá hlavou. Tyhle volby

nechápal. Když se zpravodajství chýlilo ke konci, v centrále se rozpoutala bouřlivá politická debata.

„A je to,“ řekl náhle Grink.

NATHAN dodal další holografii. Ještě té noci zavládl na Titanu čilý ruch. Šestá holografie přinesla geologům

přesně ta data, která ještě potřebovali. Jimi se prokázalo, že Trokaň rotuje tří- až čtyřmilionkrát rychleji než prve.

Senzačnější však bylo úplně jiné zjištění. Měli přesný vzorek teplotních poměrů na Trokanu. Na místech s teplotami kolem deseti stupňů Celsia — většinou při rovníku — byl nad Trokaň stín, který se dal dokázat jedině spektroskopicky. V té pustině zřejmě vznikl zárodek atmosféry. Plyny, jež se tam uvolnily, obsahovaly značnou příměs kyslíku.

Vědci dospěli k výjimečně jednotné mu závěru: Na Trokanu právě vznikl život a pro kyslík na bakteriální úrovni. Existence takových bakterií vědce příliš nepřekvapovala, spíše se divili tomu, že vznikly až příliš rychle. Podle NATHANA šlo o řízený evoluční proces.

Roku 1229 NGL převzala BÁZI jedna soukromá společnost. Povídalo se, že loď bude přestavěna na kasino a novou činnost zahájí na oběžné dráze kolem planety Stiftermann III.

Perry Rhodan a jeho druzi se o tom doslechli na palubě BUMERANGU. Měli za sebou únavné roky, přerušované jen krátkými odskoky domů, a ta kůvě zprávy jim nijak nezlepšily náladu. ‘ ,

„Taková ostuda, Perry!“ nadával Re-

ginald Bull. „A zrovna Stiftermann III! Svět agentů a zločinců. Umíš si představit, jak to na staré dobré BÁZI bude za chvíli vypadat?“

„Hm.“

„Dovedeš, Perry?“

„Nech toho,“ odbyl ho Rhodan una veně. „To přece víme všichni. Nezapomeň, že BÁZE je věc, ne živá bytost. Věci jsou nahraditelné.“

„Ale ne naše BÁZE.“

Rhodan ho už neposlouchal. Když jednou Bull začal nadávat, stejně ho žádný argument nezastavil. A k nadávkám měl na té dlouhé cestě času habaděj.

Most do nekonečna... Co si pod tím mají představit? Voltago to formuloval dost zastřeně. Anebo, jak poznamenal Bull, kyberklon bohapustě žvanil. Třeba ten záhadný most vůbec neexistuje, i když Mila a Nad'a tvrdily, že viděly jeho odraz.

Grafitová stezka vedoucí přímo do vesmíru, v němž se protohmota spojuje kosmické shluky, kde všechny časy a všechny bytosti existují současně.

Ale když nemáte záchytný bod, pak se nějaká grafitová stezka ve vesmíru

hledá dost špatně.

Nejdůležitější části Mléčné dráhy byly známy, nebo aspoň nahrubo prozkoumány. Kdyby tu byl náznak, nějakého „mostu“, NATHAN by na něj už dávno přišel.

Bylo tedy nasnadě, že když už se nok-

tumské kmeny stáhly, měli by prozkoumat Fornax. Bylo to jediné místo v přímé blízkosti, kde by se mohlo vyskytovat nějaké to kosmické tajemství.

Pátování však probíhalo bezvýsledně, a to už několik let. LSP financovala let BUMERANGU ze zítšných pohnutůk, a expedice mohla pokračovat i po od stoupení Misonanové. • Nový První Po zemšť'an Buddcio Grigor byl jen rád, že má nositele buněčných aktivátorů z cesty.

Pozemšť'ané s ním šli stejným směrem, jaký duch času očividně předepisoval. Pryč od humanistického vývoje, dál k síle a jasné vymezené identitě. Neboť i to se dalo ze zpráv vyvodit:

Země má v Mléčné dráze opět nepřátele i když se jim tak ještě neříkalo. Vztahy s Bluesany a Topsidery nebyly zrovna nejlepší a vztahy s arkonskými světy se kvapem zhoršovaly. Staré tra dice, ať byly jakkoli hloupé a primitiv ní, znovu ožívaly. Z pohodlnosti se po užívaly staré obrazy nepřítelů.

A Most do nekonečna? Vypadal teď jako nějaký přelud, výplod chorého mozku. V galaxii Fornax i na jiných vzdálených místech jejich letu považovali nositele aktivátorů za podivíny. Jednali s nimi v dobrém, ale nebrali je příliš vážně. I Galaktičtí strážci, kteří si tou dobou ve Fornaxu vybudovali mocenské základny, se s nimi setkali bez jakékoli bázně.

Rhodan a jeho lidé věděli, o jakou strategii jde. Šeptavou propagandou jim cíleně brali politickou půdu pod nohama. Rhodan si připadal jako onen bájný rytíř, který hledal Svatý grál. Jeho Grálem byl Most do nekonečna. Ale svůj Camelot ztratil a nevěděl, jak jej získat zpět.

Věděli, že jestli se vrátí do Sluneční soustavy, pak přijdou o poslední politický vliv. Vymstilo se jim, že nikdo z nich už dlouho neměl funkci. Bulla Sa edelaere Rhodana nutili, aby přijal vý zvu, kandidoval v galaktických vol bách a stal se Prvním Pozemšť'anem namísto neschopného Buddcia Grigo ra.

Rhodan se však nechtěl vystavit špinavé volební kampani. Nevěřil, že by momentální klima dokázalo zastavit současný trend. Kdo měl otevřené oči, ten viděl Mléčnou dráhu jako obrov ské ohnisko požáru, které čekalo jen na příhodný vítr. Doufal, že ten závan ne přijde.

Na zadusání všech těch malých oh nisek bylo třeba víc než Rhodana a jeho přátel. Chtělo to dlouhodobě oriento vanou strategii. Lidstvo procházelo procesem zrání, který si dočasně vyža doval krok zpět. Neexistuje věc, která jde stále jen kupředu. A tak, než aby se unavoval nesmyslným bojem, Perry Rhodan myslel na léta dopředu. Že doba vyžaduje nějaké symboly? Pak jeden dostane. Měl to být symbol naděje a míru.

Kronikářovou povinností není jen za znamenávat běh událostí, ale hovořit i o jejich příčinách. Jedna z příčin, která v pozdějších letech ovlivnila obraz

Mléčné dráhy, spočívá ve zmařeném milostném vztahu..

Nikdo neví, co by se stalo, kdyby nebylo vztahu mezi Arkonidanem Atlanem a Thetou z Arigy. Bývalý Křišťálový princ a dlouholetý Rhodanův soupevník by zabránil vzniku Křišťálového impéria. Takhle lze Atlanovi vyčítat, že ve své staré vlasti příliš dlouho nečině přihlížel nacionalistickým tendencím. Theta z Arigy se stala první císařovnou Křišťálového impéria.

Uprostřed galaxie M 13, v jádru kolemi Arkanu, obživo stamarkonské impérium, a to na základě starého a překonaného vzoru. Za velice krátkou dobu si podmanilo přes deset tisíc své tů. Z historického pohledu se císařovně nedá upřít skoro pohnutý osud. Zatímco její nástupce, císař Bostich, byl jen loutkou šedých eminencí, císařovna Theia z Arigy vstupuje do dějin jako panovnice překvapivého významu.

(Z Hošpianovi neoficiální kroniky 13 století NGL, kapitola 12.5.4.)

Buddcio Grigor přišel o čestnou funkci Prvního Pozemšť'ana už po několika

obdobích. To však neznamenal, že by Myles Kantor byl nějak nadšen jeho nástupcem, úhořovitým Medrosem Bavanem. Pouze se přestal zajímat o politiku a místo toho se plně věnoval trokanské krizi.

Benita Grinka jmenovali vedoucím výzkumného centra na Titanu, což Kantorovi usnadnilo práci, protože ti dva se naučili jeden druhého si vážit. Grink nebyl žádný politik, ani čistý vědec, spíše člověk s geniálním organizačním talentem. Vždycky dokázal odhadnout, jaké má kdo nadání. S přibývajícím věkem získával stále větší respekt. Politici už neusilovali o vliv nad centrem. Veškeré řízení bylo na něm, protože záležitosti Titanu zastupoval kompetentně a vši silou své osobnosti.

Myles Kantor měl pocit, že pořád jen pracuje, a přesto se nehne z místa.

K objasnění záhady časosběrného pole bylo zapotřebí vícerozměrné matematiky, na kterou při nejlepší vůli nemohl přijít. Potřeboval by Kelosky nebo Proleyty, ale ti už nebyli k dispozici.

Lidstvo si na Trokan zvyklo a naučilo se žít s hrozivou záhadou. Vždyť se ostatně nic nedělo, a třeba to tak zůstane až navěky.

Zlom nastal roku 1235 návratem BUMERANGU. Když expedice skončila a víceméně se na ni zapomnělo, Perry Rhodan připravil zneklidňující plán. Objevilo se nové heslo. A to Camelot.

Kantor zpočátku ani nevěděl, co se tím myslí. Když se to pak za krátkých tajných setkání dozvěděl, dával si po zor, aby o něm ani necekl. Od toho dne dělil svou duševní činnost na dvě poloviny. Trokan byl už jen jednou stranou mince. Ta druhá byla maximálně utajená.

Benito Gririk však věděl, že cosi není v pořádku. Možná si všiml, že Kantor už nepracuje s takovým nadšením. Trávil na Kantorově pracovišti více času, navazoval s ním zdánlivě bezpředmět a přátelské rozhovory. Vždycky se mluvilo i o Trokanu a o potenciálním nebezpečí, jež od něj hrozí Zemi.

Kantor se nemohl zbavit dojmu, že Grink v něm chce vyvolat výčitky svědomí. Ale kvůli čemu? Co tuší?

Přesto si bral stále častěji volno. Prostě zmizel aniž dal vědět kam, a leckdy nebyl na Titanu celý den.

Všiml si, že se v jeho blízkosti často zjeví decentně oblečená, poněkud shrbená žena. Měla chladné hnědé oči a bledou pleť. Jednou zaslechl, jak ji někdo oslovuje Gio. Patrně šlo o nějakou agentku SPL. Ale ani ona nezjistila, čím se Kantor ve volném čase zabývá. Dokázal skvěle konspirovat, třebaže ho každý považoval za člověka odtrženého do Dost často se totiž mohl dívat přes rameno Atlanovi nebo Tekenerovi.

Něméně Trokan ze zřetele nepouštěl. Mikroorganismy se na něm šířily

dál. Nekonečně dlouho - z hlediska relativního času v časosběrném poli. Zvenčí sledovali v měsíčních intervalech, jak rychle se planeta mění. Tektonická činnost zvolna ustávala. Vytvářela se konečná podoba povrchu. Z nitra planety se uvolňovaly kyslík, dusík a jiné plyny v takovém množství, že vznikla atmosféra. Člověk by v ní nepřežil, mikroorganismům však svědčila.

Od té chvíle probíhal proces závratnou rychlostí.

Myles Kantor se smíšenými pocity očekával chvíli, kdy se na Trokanu po prvé objeví vyvinutější bytost. Ale do té doby — i mimo časový štít — uběhne ještě několik let.

Na vznikajícím projektu Camelot se nejvíce podíleli Rhodan, Bull a Atlan. Po měsíce a roky spali jen zřídka více než tři hodiny denně, což mohl dlouhodobě snést jedině člověk s buněčným aktivátorem.

Tekener, Dao-Lin-Hay, Tifflo a dvojčata Vandermarova dělali už při jemnější práci. Vytvářeli image. Až pře jde Camelot do konečné fáze, neměli vystupovat jako zrádci, ale jako kladné postavy. Když bylo třeba řešit konflikty, dělali prostředníky.

Dvojčata používala svého paranádu k působení na veřejnost. Ohniskům, kde se sympatie získat nedaly, se vyhýbala, jakkoli jim to přicházelo zatěžko.

Mimořádný význam měl Homer G. Adams, který i jako soukromá osoba zmobilizoval nesmírné prostředky. Bez okolků využíval zbývajících důvěrných znalostí. Kosmické hanze se tak zrodil jakýsi konkurent v malém — Organizace Taxit. Patřili k ní ti nejschopnější a nejmazanější obchodníci, jací se dali široko daleko sehnat. Adams se starali o lodi. Nedokázal jich sice obstarat neomezené množství, a už vůbec ne pro velké svazy, ale skupince bohatě stačily.

Icho Tolot navazoval v polarizující se společnosti Mléčné dráhy kontakty, které by normální Pozemšťan jen těžko strávil. Především s exotickými národy Galaxie.

Na Eastside i jinde se planety cítily ohroženy bloky Arkonn a LSP. Část nehumanoidů se spojila do volného třetího bloku, který si říkal Fórum Raglund, protože se poprvé sešel na planetě Raglund. Exoti už nevěřili, že Galaktikum hájí jejich zájmy. Pouze se v něm mluví, a nejedná. Množství různých zájmů blokovalo jakoukoli rozumnou akci.

Jediní humanoidní členové Fóra byli Antiové a Akonanové, o nichž se vždycky říkalo, že nemají ke zbytku humanoidů jednoznačný vztah.

Z Nesmrtelných byl Tolot jediný, kdo

se na Raglundu mohl volně pohybovat. Halut'any všichni považovali za neutrální a důvěřovali jim.

Gucky zatím úplně zmizel. Myšob byl v projektu Camelot „výkonným Orgánem“. Myles Kantor vytvářel vědecko-technické předpoklady a Gucky je jako teleporter, telepat a telekinet ne nápadně převáděl do praxe.

Dlouho před rozhodným dnem se však ve skupině objevily první příznaky neshod. Tekener a Dao-Lin-Hay se stále více odtahovali, až se skoro vůbec nezdržovali v Mléčné dráze. Většinu času trávili na Pinwheelu a Hangayi, ve vlasti Kartaninů. Rhodan to chápal a akceptoval.

Co se však stalo s Julianem Tifflorem a Michaelem Rhodanem, bylo ještě i po roce 1238 dlouho záhadou.

Odletěli s malou lodí, stíhačkou Urin dex, na tajnou misi do Fornaxu. Na základnu se však už nevrátili. Než ostatní dostali nějaké podezření, uplynulo sedm dní, což si později Rhodan vyčetl.

Kurs a souřadnice mise s Atlanem znali, i předpokládaná mezipřistání. Nasedli do jiné lodi a letěli po stopách Grindexu. Na jednom sporném místě uprostřed kosmu, vzdáleném od nejbližší soustavy přes dva světelné roky, narazili na Grindex. Letěl bez pohonu, nic mu nebylo — až na to, že byl bez posádky.

Rhodan hledal stopy boje. Nenašel

nic. Na palubě byl naprostý pořádek a syntronika skoro nedotčená. V paměti však jako na potvoru chyběla poslední hodina před zmizením. Tifflor a Rho danův syn Mike loď zřejmě opustili beze spěchu a dobrovolně.

V okolních soustavách ani na posledních stanicích, které URINDEX prokazatelně navštívil, na nic nepřišli. Na konec se už smířili s myšlenkou, že ti dva prostě a jednoduše odešli. Z jaké ho důvodu, proč nezanechali zprávu, kam a s kým, a především jak, zůstalo záhadou. Rhodan přeapokládá, že jsou naživu. Pouze nevěděli kde.

Počet nositelů buněčných aktivátorů se v Mléčné dráze .smrskl na devět osob: na Rhodana a Atlana, Bulla, Adamse, Kantora, Guckyho, Milu a Nadu Vandemarovy a Icha Tolota.

Ennox Philip, který měl rovněž akti vátorový čip, se už léta neukázal, přesněji řečeno od ukončení té záležitosti s Abruse. S Nesmrtelnými neměl už nic společného, stejně jako nový arkonský císař Bostich. ‘

Po smrti císařovny Thety z Arigy, do níž byl jaksi nejasně zapleten Atlan, se i Arkonidan vrátil do týmu Camelotu. Od té chvíle se zabýval budováním tajné organizace IPRASA, která měla arkonskou expanzi aspoň zbrzdit, když už ne zastavit. Na arkonských světech se Atlan stal personou non grata, osobou, již hrozilo zatčení. Nakonec se tam už veřejně neukazoval. Pokud vstoupil na arkonské teritorium, činil tak ilegálně nebo v masce.

Theta z Arigy však nebyla jedinou ztrátou. Zemřela Nia Selegrisová. Stejně jako známí Vandemarových v Provconově pěti. Adamsova dlouholetá přítelkyně Selenazmizela, protože nesnesla stáří po boku Nesmrtelného. Byl to proces, jaký si každý z nositelů aktivátorů protrpěl už stokrát. Ale tentokrát už nové vztahy nevznikaly, tedy aspoň se o nich oficiálně nevědělo. Roku 1240 byli skoro všichni sami a důvod se jmenoval Camelot.

Rhodanovi zbývalo jen jediné. Ještě jednou se vrátit na Zemi.

Když přistál před terasou, lilo jako z konve. Už shora viděl u domu parkovat antigrav a těšil se na setkání s Johnnym.

Bělovlasý stařec stál u okna a hleděl na jezero. Zestárl, hodně zestárl. Ne měl už dřívější sílu.

„Nazdar, Perry Rhodane. Pár let jsi tu nebyl.“

„Je to tak.“

„Proč se vracíš dneska?“ „Abych se rozloučil.“

„Se mnou?“ „Ano.“

Chvíli se dívali do deště a na pár vteřin se jim zdálo, že na druhé straně je zera vidí světla města.

„Kam odcházíš?“ zeptal se stařec náhle. Pak se však zasmál. „Stejně mi to neřekneš, co?“

Ne. Johnny. Nemůžu.“

„Já to věděl. Ale to, co chceš udělat, je správné a nutné.“

Rhodan se na něj zkoumavě zadíval. Nebyl si jist, jestli to Johnny řekl jen tak, nebo zda ví něco, co se tolik snaží utajit. Pak jen potřásl hlavou.

Johnnymu zbývala v láhvi ještě kapka skotské. Mlčky se o ni podělili.

Krátce před setměním se Rhodan rozloučil. Dovolil Johnnymu, že může zůstat v jeho domě jak dlouho chce, ale stařec nebyl člověk, který by si něco takového dal zakazovat.

Když startoval do deště, cítil, že něco ztrácí. Nikdo nemohl říct, na jak dlouho odchází. Ale až se vrátí, Johnny tu už nebude.

Na okraji města, v nepříliš oblíbené oblasti megalopole Terranie, zela v zemi jáma. Byla tak hluboká a tak široká, že by se v ní snadno ukryla stará bitevní loď. Kolem se táhla ladem ležící pole, která kdysi dávno někdo obdělával. Zemědělství však vyšlo z módy a bohatí teď trávili volný čas docela jinak. Jámu zpevňovala silová pole, aby zemská kůra nepovolila a výkop se ne zhroutil. Gia de Moleonová k ní při stoupila se skupinou inženýrů. Závratí netrpěla. Několik inženýrů se drželo opodál, ale ona hleděla do kilometrové hlubiny, kde se čínila armáda robotů. V

Vznikala zde budoucí centrála Služby Pozemské ligy. Jáma ponese později jméno Věž.

Gia de Moleonová ještě nevěděla, jakou funkci v budované tajné službě dostane. Probíhalo teprve výběrové řízení, denně se objevovala nová jména a diskuze o nich. Pro Giu. přicházelo v úvahu jediné místo — až na samém vrcholu SPL, i když na takovou funkci byla ve svých osmdesáti letech ještě dost mladá.

Mluvila však pro ni značná zkušenost ve výzvědné činnosti. Považovali ji za schopnou a uvážlivou a ona sama měla pocit, že tomu tak skutečně je. Proti ní mluvil především průs s BÁZÍ. Dávalo se jí za vinu, že bývalá loď — dnes

V na oběžné dráze kolem Stiftermanna III

— se stala útočištěm agentů a dobrodru hů. Tenkrát špatně odhadla, jak jí využít. Měla ji dát do šrotu. LSP sice shráb la pěknou sumu, ale na druhou stranu vzniklo jakési území nikoho. Občané Galaxie vzhlíželi ke Stiftermannu 111 ni koli s odporem. ale se zájmem a s tou hou po dobrodružství. To už však bylo dávno a Gia de Moleonová doufala, že na její jedinou chybu už zapomněli.

V Dlouho trvalo, než se vůbec dostali do této fáze. Otcem Služby byl sám Geo Sheremdoc. Před osmnácti lety.

Až bude Věž hotova, může SPL za hájit práci naplno. Mezi LSP, Křišťálo vým impériem a Fórem Raglund se roz běhla podzemní činnost natolik, že Služba byla vyslovenou nutností.

Do. obraný soustavy plynuly už delší dobu značné prostředky. Projekt Služ by byl jen jedním z mnoha, až třetím v pořadí.

Druhé místo polykalo dvojnásobek peněz. Gia z bezpečného pramene věděla, že se jedná o vývoj nového paratronového pole. Tuto obrannou koncepci potvrzoval nový typ těžce vyzbrojených kosmických stanic.

Ale onu neji záležitost se V jí zjistit nepodařilo. Země budovala cosi, co stálo stejně tolik jako stavba polovičky kosmické flotily. Ale co, to nevěděly ani „dobře informované“ kruhy.

Na zápěstí jí zabzučel interkom. „De Moleonová. De Moleonová, ohlaste se, prosím.“

Neslyšela, dokud se ostrý, nepříliš příjemný hlas neozval podruhé: „De Moleonová, prosím, příjem!“

„Tady Gia V de Moleonová,“ ohlásila se. „Co je, Hermane?“ V

„Máš naléhavou schůzku.“

„O žádné nevím.“

„Volá tě První Pozemšťan. Máš být za půl hodiny na velitelství Hanzy.“

Stihla to dřív, protože městský transmitter měla nedaleko.

V centru Terranie se nacházel osmi

kilometrový kruh plný mrakodrapů — velitelství Kosmické hanzy. Hanza teď byla orgánem LSP. Samostatnost už ne existovala a velitelství sloužilo jako ústředí pozemské vlády.

První Pozemšťan neměl příliš co říct. Jeho řeč se omezila pouze na několik vět.

Perry Rhodan, Reginald Bull, Homer

G. Adams a Alaska Saedelaere se ještě donedávna zdržovali na Zemi. Byli — jak se už stalo dobrým zvykem — tak trochu sledováni, aby se vědělo o je jich krocích. Už tři hodiny nejsou k na lezení.

Gia de Moleonová zahájila vyšetřování. Nejdříve dala prohledat dům u Gošunského jezera. Našli tepelné stopy dvou osob, ale v domě a v okolí se ni kdo nezdržoval.

U okna na terasu stál malířský stojan. barvy byly čerstvé, olej ještě nezaschl. Obraz znázorňoval stavbu připomínající dávný pozemský hrad.

Totéž se pak opakovalo v bytech Reginalda Bulla, Hornera G. Adamse a Alasky Saedelaera. Každý zanechal pár menších pastí, které bránily v dalším vyšetřování. Nebylo to nic nebezpečného, to ne, jen malá, potměšilá varování. Určitě s jejich návštěvou počítali. Nepřibližuj se k nám příliš...

V žádném z bytů nebyl transmitter. Takhle tedy neodešli. Před každým by tem parkoval soukromý kluzák. Ani tím tedy neodletěli. A co veřejné dopravní prostředky? Nebo odešli pěšky? Anebo — to byla dost odvážné myšlenka — je mutant Gucky na Zemi, aniž o tom věděli? Takové zmizení by nasvědčovalo teleporterovi...

Gia de Moleonová nasedla v Terra- nu do potrubní dráhy. Dobře se v ní přemýšlelo. Cílová stanice Nový Londýn v Evropě, dvě hodiny nerušené jízdy.

O co jde takovému Nesmrtelnému? Co vede jeho činy? Hmotné statky je nezajímají. Rovněž nechťejí nějaký puč. Rhodan a jeho lidé byli vždy pře svědčení o tom, že jednají z pověření a v zájmu lidstva. Zač bojují? Za mír v Mléčné dráze a jinde. S cílem menším než globální mír by se takový Perry Rhodan nespokojil. Kdo však znal situaci, ten jasně věděl, že ve vzduchu je spíš globální válka...

A teď...? Nejsou k nalezení...

Dlouho přemýšlela. Proč to udělali zrovna takhle?

Zatím si zjistila, že všichni čtyři disponovali značnými finančními prostředky. Bez problémů si mohli dovolit soukromý let na palubě luxusní linkové lodi do centra Galaxie nebo do Křišťálového impéria, kde by tak jako tak ztratili jejich stopu. Tam by se schovali bez problémů.

Chtěli, abychom si jejich zmizení

všimli, uvažovala. Určitě zanechali nějaké tajemství. Jde jim o to, abychom si dělali starosti. Ale proč?

Byl tu pouze jeden styčný bod. Tam, kde se teď jsou, potřebují značnou sumu peněz. Na známých kontech jim nezůstal ani galax a po bankovní linii se už nedalo zjistit, kam peníze přetek ly. Určitě zde zapracoval nějaký bankovní expert. Dá se předpokládat, že v tom měl prsty Homer G. Adams.

K dosažení byl jediný z Nesmrtelných, a to Myles Kantor. Mohli by. ho klidně vyslýchat ve dne v noci. Ale vědec by jim stejně nic neřekl.

Dala příkaz, aby Kantora diskrétně sledovali. Možná stačí trocha trpělivosti a nějak se prozradil.

Gia de Moleonová si na NATHANU vyžádala kompletní psychogramy Ne smrtelných. Bylo v nich všechno o po vaze, zálibách, averzích a zvycích. Lunární syntronika se však zdráhala takové informace vydat a Gia nechápala proč.

Nejdříve měla podezření, že vydání blokuje nějaký přítel Nesmrtelných. Takové přátele měli všude, na všemožných místech, a nebylo žádným tajemstvím, že by si řada lidí přála, aby Prvním Pozemšťanem byl někdo z nositelů aktivátoru.

Vyrazila na Měsíc osobně. Nenašla však nikoho, kdo by vydání dat bránil. Odborníci pak zjistili, že NATHAN není ochoten k činnosti, která by mohla Nesmrtelným nějak uškodit. S jejich mizením neměla syntronika nic společného. Nedalo se však vyloučit, že NATHAN někoho kryje.

Věž tedy bude potřebovat syntroniku nezávislou na NATHANU. Nikdo nemůže zaručit, že se nositelé aktivátorů budou chovat loajálně i v budoucnosti. •

Nakonec si jejich psychogramy slo žila z různých zdrojů. Něco se našlo na velitelství Hanzы, něco v periferních počítačích, něco si zjistila v knihovnách.

S těmito podklady se vypravila na dlouhou cestu. Na palubě stometrové ho speciálního člunu BLESK shromáždila tým hanzovních agentů, všichni byli budoucími pracovníky Služby. Vy dávali se za boháče na dovolené, kteří chtějí navštívit nejtajemnější zákoutí Mléčné dráhy.

První zastávkou byla Provconova pěst. Planeta Gea byla podle spisů bývalým bydlíštěm dvojčat Vandemarových. Po veřejném vystoupení na planetě Olymp v rámci jakési dobročinné akce odstartovala dvojčata na Geu. Na Olympu ještě našli rezervaci letenek.

Stopu dvojčat několikrát ztratili, jednou na několik týdnů, pak na ni narazili na zcela neočekávaném místě a opět

ji ztratili. Jako poslední adresu zjistili dům daleko od měst, uprostřed přírody. Dům však byl prázdný a v něm ani jediná stopa. Mila a Nad'а Vandemaro vy zmizely, jako by se po nich země slehla.

Gia de Moleonovou ani nenapadlo, že by se vzdala. Někdy čas se pokoušela vystopovat Arkonidana Atlana. Ale stejně tak dobře se mohla honit za přízraky. Někdo, kdo za sebou měl pár set let jako předseda Organizace spojených hvězd, nedovolí koukat do karet ani agentům Služby.

Všchno skončilo ve slepé uličce, stejně jako pátrání po Michaelu Rho danovi, Julianu Tifflovovi nebo Guc kym. O Dao-Lin-H'ay a Ronaldu Tre kenerovi se říkalo, že jsou v Hangayi, ale na takovou cestu neuvolnili Gie fon dy.

Poslední možností byl Icho Tolot. BLESK zamířil k planetě Halut.

Gia de Moleonová předstírala poruchu na pohonu. Jakýsi Halut'an Parses Kerk jí dal souhlas k přistání, a kdyby si nedokázali odstranit závadu sami, přislíbil i technickou pomoc.

BLESK s potížemi přistál na jedné rovině. Ve skutečnosti chtěla přistát přesně tam, protože v širokém okolí byly jen dva domy, a to několik kilo metrů od sebe. Jeden z nich patřil Ichu Tolotovi.

Zpočátku na přistání nikdo nereagoval. Gia de Moleonová si spočítala, že

budou mít málo času. Dříve či později se někdo přijde podívat, co tady Po zemšťané vlastně dělají.

Vystoupili pod ochranou deflektoru vého pole. Cílem akce bylo vloupat se do Tolotova domu a zajistit stopy.

Desítky specialistů se pustila do kupolovité stavby. A tu se jakoby z ní čeho vynořila černá, tříapůlmetrová postava nějakého Haluiana. Najednou byli viditelní, aniž si přepnuli seruny.

„Zdravím vás,“ pravil Haluian hro zivě zvuchým, ale přátelským a zdvořilým hlasem. „Jsem Parses Kerk. Tolotos očekával, že jednoho dne přijdou lidé jako vy, a pro ten

případ mě požádal, abych tady tak trošku dohlédl.“

Gia de Moleonová chladně odvětila:

„Nevím, o čem to mluvíte, Parsesi Ker- ku. J turisté, měli jsme poruchu a hledáme v tomto domě slíbenou pomoc.“

„Neměla byste tak bezostyšně lhát, Gio de Moleonová. Tady je Halut, ne místo pro lidi. Rád bych vás upozor- nil, že Halut'an by dovede narušení soukromé sféry velice rozzlobit.“

Výhrůžka Bylo jí jasné, že Halut'an by je snadno pobil i navzdory serunům.

„Tak dobře,“ předstírala porážku. „Hledáme Icha Tolota. Kde ho najdeme? Uvnitř?“ Rozhněvaně ukázala na kupoli.

Parses Kerk se však jejímu hněvu jen

smál. „Tolotos říkal, že odchází na Ca melot. Víc jsme pak oněm neslyšeli. A teď vás vyzývám, abyste Halut opustili. Na tomto světě nemáte co pohledá vat.“

Gia de Moleonová vzala informaci na vědomí a ovládla hněv. Trápilo ji, že pokaždé narazí na zeď, že se pohybuje v bludném kruhu, nebo, což bylo ještě horší, narazila na rovnocenného protiv níka. Na Camelot.

Co je Camelot? To slovo slyšela po-
prvé.

Vrátili se na palubu a s Pars esem Ker- kern už nepromluvili ani slovo. ‘Domněle poškozená bd’ se vznesla jako pírkó. Ještě na oběžné dráze kolem Halutu nāvázali hypervysílačem kon- takt s nejbližší kolonií.

Gia de Moleonová dbstala seznam 159 planet a měst. Všechny byly v Mléčné dráze a všechny s jmenovaly

“ Camelot, Některé se nacházely v zóně ‘ Fóra Raglund, většinou na bluesan ském území, některé i v Křišť álovém impériu, většina však v pozemské sféře vlivu. “Tušila, že ani jedna z těchto stop ji nedovede k cíli.

K záhadám století bezpochyby patří i naprosté zmizení obyvatel jedné planety.

Když se 1. září 1255 NGL blížila karavana Hanzý s 6,6 milionii tun jako jakost

ních surovin ke Gladorově hvězdě, ne dostala souhlas k přistání. Nikdo totiž neodpovídal.

Jedincí obyvatelná planeta soustavy se jmenovala Siga a byla vlastí těch nejmenších lidí ve vesmíru, nejdůležitějších jemných mechaniků a techniků

LSP.

Velitel konvoje, mladý Pozemšť an jménem Cistolo Khan, vyslal průzkumný člun. Ale nenašli ani jednoho trpaslíka. Všichni Sigaňané — celkem jich bylo jen pár set — zmizeli.

Cistolo Khan hrubě porušil své kompetence a nařídil okamžité vyšetřování. Bylo to první veřejně zaznamenané vystoupení muže, který se měl později stát velice významnou osobností.

10251 světelných let od Země, v jedné z nejdůležitějších citadel LSP, zřejmě došlo k jakési tragédii. Tak se Khan aspoň zpočátku domníval. Odpovědní činitelé později vycházeli z toho, že siganští trpaslíci svou vlast opustili dobrovolně.

Vzhledem k tomu, že Gladorova soustava neměla obyvatele, byla prohlášena za protektorát LSP a byla na ní zřízena menší výzkumná stanice, která měla symbolizovat nároky Země. I když byly plně automatizované továrny a města prázdné, nesměly v žádném případě padnout do rukou Křišťálového impéria nebo Fóra Raglund.

(Z Hošpianovy neoficiální kroniky 13. století NGL, kapitola 13.2.2

„Myles Kantor?“

„Ano. Co je?“ Ani se nepodíval, i když ten tón ho varoval „Ted“ ne. Mám práci.“

„Prosím na slovíčko.“

Stále ještě nereagoval. Oči upíral na sloupec čísel. Ve skutečnosti se na něj nedíval, ale horečně přemýšlel. Ve tváři se mu nahnul ani sval. Vosková bledost byla maskou, za níž se mohl skrývat. Tušil, že ho čeká důležitý rozhovor. Rozhovor, který bude pro příští léta zásadní. Už dlouho s ním počítal, ale oče kával jej mnohem dřív. Zdálo se, že se po Sheremdokově smrti dali do práce inteligentní lidé.

Teprve teď vzhlédl. Stála před ním žena tak kolem stovky, kterou viděl už několikrát. Měla hnědé, chladné oči a bledou pleť. Trošku shrbená, ale měl po cit, že to jen předstírá.

„Jmenuji se Gia de Moleonová, My lesi.“

„Já.vím.“

„Jsem tady, protože vyšetřuji zmizelí nositelů aktivátorů.“

Kantor se laskavě pousmál. „A jak ti mohu pomoci?“

Rovněž se usmála, jen o něco neu příměji než Kantor.

„Potřebuji jen pár informací, Myle si. Například bys mi mohl prozradit, kde Perryho Rhodana a ty ostatní na-

jdu. Vysloveně ráda bych si s někým z nich popovídala.“

„A proč vlastně?“

„Řekněme, že ze zájmu.“

„Majitelé aktivátorů jsou svobodní občané LSP. Mohou si zmizet kdy chtějí.

„A já si zase můžu zjišťovat, co chci,“ řekla náhle tvrdě. „Takže, Mylesi? Kde je Rhodan?“

„To bohužel nevím.“

„Co znamená slovo Camelot?“

„Nemám zdání.“

Zhluboka se nadechla, dlouze se na vědce zadívala a pak řekla: „Mylesi,. máš tady v centru snad nejdůležitější postavení. Kontroluješ všechno, co se děje na Trokanu a kolem něj. Mohu tě nechat v tak citlivém postavení, kdy bych ti nedůvěřovala?“

Kantor se tiše zasmál. „A můžeš si zodpovědět, že bys mě odvolala od zřejmě nejsložitější vědecké záhady současnosti?“

Zatvářila se netečně. „Takže, Mylesi... ,“ spustila nanovo. „Už dlouho tě sleduji..

„To je mi známo..

„A přišla jsem na tohle. Za poslední dva roky ses přesně na 380 dnů vzdálil z Titanu. Nepodařilo se mi zjistit kam. Vždycky se tvoje stopa ztratí.“

„A můžu za to já?“

Žena se náhle rozesmála. „Domnívá me se, že jsi za ty dva roky asi půlku času strávil s Perrym Rhodanem. Na

33

nějaké planetě, v nějakém městě, na kosmické stanici nebo na lodi jménem Camelot. Bud' ses tam přemístil něja kou zatím neznámou technikou, nebo ti pomohl Gucky.“

„A co mám na to říct?“

„Mohli bychom při tvém dalším zmizení nasadit parapasti a mohlo by se stát, že by případnému teleporterovi moc ublížily.“

Kantor se ušklíbl a dlouho přemýšlel. „Co chceš ještě, Gio?“

„Zatím nic, co bys mi mohl dát. Varuji tě, Kantore. Jestliže jednou jedinkrát zjistím nějakou činnost proti Lize, pak je mezi námi válka.“

Zatímco vně časového pole ubíhaly roky, za ním mýjely stamiliony let. NATHAN dál chrtil „očistěné“ snímky planety. Zpočátku jen jednou měsíčně, později týdně. Pak se dostali k dennímu rytmu.

Časové zrychlení bylo plus minus 3 , '7 milionů. Atmosféra se zvolna obohacovala kyslíkem. Roku 1255 NGL už na Trokanu snad nebylo místo, kde by neexistoval život. Nastoupila evoluce. Všechno bylo ještě na nízké úrovni. Evoluce bude probíhat rovnoměrným tempem, dokud nedojde k explozi. Ne dalo se však předvídat kdy.

Na Trokanu nebyl den ani noc, tím odpadal jeden z motorů evoluce. Život

se nemusel přizpůsobovat teplotním výkyvům. Vulkanická činnost prakticky ustala. Časosběm pole sice odráželo radioaktivní záření dovnitř, ale na Trokan jej dopadalo mnohem méně než na Zemi.

Myles Kantor se rozhodl, že zatím bude zkoumat povahu pole. Pracně se mu po dařilo matematicky definovat průsečík mezi vnějškem a vnitřkem. Měli před sebou jakoby dva vesmíry, které byly spojeny nekonečně malými skoky. Proniknout polem se však zatím nikomu nepodařilo. Ani Kantorovi, ani NATHANU.

V Mléčné dráze snad nebylo akademie, jež by se tímto problémem nezabývala, ani novin, které by o Trokanu nepsaly. 'Vědecký svět, který nyní dělily politické bariéry, byl ve věci 'Trokanu jednotný. Mnozí staří lidé si vzpomínali, jak tomu bývalo dřív, v multikulturní Mléčné dráze, když ještě nebyly politické překážky...

Země, mateřská planeta lidí, si dlouho vystačila bez jakékoli ochrany. Nyní však už opět existovaly ozbrojené kosmické stanice, smrtící obranné systémy. V případě potřeby se dal spustit paratronový štít, který by obepnul celou Sluneční soustavu.

Jen si nemyslete, že o tom nevím. Nemyslete si, že jsem slepý. Kantor měl jistě podezření, které však těžko mohl dokázat. Zemskému rozpočtu chyběly značné prostředky. Za tu částku by se dalo vytvořit antiterporální slapové pole, kterým by se Sluneční soustava dala na pár sekund přenést do budoucnosti. Byla to a nejlepší obranná zbraň.

Bouřlivé časy. Dříve by se budovaly výzkumné stanice, nebo by se investovalo do mírového obchodu. A dnes?

Ale brzy se může obrátit vítr. Hodně lidí v Galaxii doufalo. Že rozum nakonec zvítězí. Byli v menšině, ale denně jich přibývalo. Zatím však chyběl ně kdo, kdo by tu naději vyslovil. Někáký společný symbol. Camelot. Už brzy. Brzy to bude...

Kantor celý měsíc nevytáhl paty z Ti tanU, už jen proto, aby Giu de Moleo novou zbytečně neprovokoval.

Potom NATHAN předvedl senzační hologram. Podél rovníku se naprosto jasně táhl světlezelený pruh. NU Trokanu už existoval rostlinný život. Pokud evoluce bude probíhat běžným způsobem, pak užmá pouze krůček k prvním živočichům.

Gia de Moieonová dobře věděla, že Kantora může podrobit nátlaku jen do ui-čité míry. Není to nějaký zločinec, ale člověk, který v zásadě koná svou povinnost. I když byl Kantor často mimo, po řádještě dával Více výsledků než kdo kolijíný.

Nasadila tedy na nositele aktivátoru všechny své agenty. Nemělo to však smysl, Kantor se neprozradil. Choval

se pořád stejně, a místa, na která se vytrácel, neměla navzájem nic společné ho. Vlastnímu cíli, onomu Camelotu, se nepřiblížili ani na píd'. Kde ten Rhodan je? A Kantor si dovoloval stále víc. Po roce pak celou akci odvolala.

Gia de Moleonová se radši soustře dila na Službu. Jestli chce čelit Arkonu

a Fóru Raglund, pak potřebuje deseti tisíce kontaktů na všech možných planetách, v centrákách kosmických lodí a

v palácích vládnoucích.

Zajímavé bylo, že tolik vyžadované informace Camelotu k ní ted' chodily samy.. Všude se mluvílo o Camelotu. Byly to sice jen pověsti, ale čím dále od Země, tím častěji bylo slyšet jméno Perry Rhodan. Rhodan a Nesmrtelný se prý brzy vrátí na galaktické jeviště. Že prý v úpadkové Mléčné dráze založí jakýsi Ostrov rozumu.

Dala zvěsti stopovat. Ale každý to slyšel od nějakých přátel, od nějakých zná mých, orl někoho v nějaké hospodě.

Pokud někdo potřeboval ještě nějaký důkaz o tom, že se cosi děje, dostalo se mu jej v následujících letech. Mi- zelo stále víc lidí. Předavším ti nejschopnější. Nejlepší kosmičtí pilo ti, nejslibnější mladí vědci. Ani v jednom případě se nepodařilo prokázat nějaké násilí.

Rhodan ke svému nejasnému cíli zřejmě potřeboval řadu pomocníků. Nesmrtelný nebral, co se mu namanulo. Bral jen ty nejlepší z nejlepších.

Gia si někdy přála, aby k nim patřila rovněž. Nebylo to však možné, proto že stála na druhé straně plotu.

Roku 1262 NGL se vrátila z tajné mise do centra Arkonu. Další drb o Camelotu zase splaskl jako balónek.

Její první cesta vedla na okraj Terra nie. Kluzák si řídila sama, cestu znala. Mezi neobdělávanými poli bylo vidět tu a tam nějaké křoví a nějakou tu dlouho už nepoužívanou cestu. Ona obrov ská jáma zmizela. O Věži svědčila jen oválná vletová propust uprostřed pole.

Navedla kluzák do čtyřicetimetrové ho otvoru, vedoucího do nezbadatel ných hlubin, na který se napojovala oslnivě zářivá šachta. Každých dvacet metrů byl uzel jednoho z pater podzem

ní centrály. Provoz byl ještě malý. Antigravitační koše jezdily nahoru a dolů, ale většinou prázdně

98. patro. Přistála a nepotkala živou duši. Dovnitř ji zavedl bojový robot typu TARA-V-Uh. Na prostých dveřích byl štítek se jménem DE MOLEONOVÁ.

Vešla bez klepání. Očekávalo ji asi deset lidí, které dobře znala. Jeden z nich byl VIP první třídy, První Pozemšťan Medros Eavan. Hluboko pod zemí vládla uvolněná nálada.

„Vítám tě ve Věži, Gio,“ spustil. „Nepozval jsem tě jen tak. Tímto tě jmenuji první ředitelkou Služby Pozemské ligy. Dnešním dnem je SPL oficiálně založena.“

Za zády jí bouchla láhev sektu.

Na jedné planetě, jež se jmenovala Camelot, sedělo v místnosti naprosto od stíněné od vnějšího světa sedmnáct osob. Deset jich bylo pozemského původu, sedm patřilo k různým civilizacím.

Jako osmnáct přišel bledý tmavovlasý muž, na kterého všichni čekali.

„Bylo načase, Mylesi,“ zabručel Perry Rhodan.

„Měl jsem problémy. Před hodinou jsem byl odtud ještě deset tisíc světelných let!“

„Zbytek obvyklou cestou?“

Kantor přikývl. „Správně, Perry. Svých stínů se jen tak nezbavím. Jsou neobyčejně vynalézaví.“

Rhodan potřásl hlavou. „Jednoho dne Gucky nebo dvojčata tu past přehlédnou. Nesmíš de Moleonovou podceňovat, Mylesi.“

• „Snad. Je to je jedno. Trokan je příliš důležitý, než abychom ho spouštěli se zřetele. A jestliže je tvoje lidstvo ohroženo, pak mi tenhle malý kompromis neodmítneš, co?“

„Právě o tom přemýšlím.“

„Rozdvojit se přece nemůžu,“ dodal Kantor.

Perry Rhodan si řekl, že tohle ožehavé téma zatím odloží. Toho dne měli na Camelotu jiné věci na práci, než se hádat. Museli se totiž rozhodnout, zda

se pustit do stavby lodi, kterou plánovači připravovali už několiklet. Měla to být nejmodernější a technicky nejlépe vybavená loď, jakou lidstvo už léta ne mělo. Její stavba na sebe bude léta vázat veškeré síly Camelotu.

Rhodan však ani ve snu nepomyslel na to, že by ji odstoupil LSP. A přesto to měla být loď lidstva.

„Aktivuji holografii,“ řekla jedna technička.

V prostoru mezi nimi se ukázal světle zeleně fluoreskující bod, který se zvětšil do tvaru diamantu s dvanácti pětiúhlými plochami.

„To je centrální modul,“ vysvětlovala technička pyšně. „Navrhujeme pro něj jméno MERLIN. Maximální vnitřní průměr je stanoven na pět set metrů.“

Pomaloučku rozkládala vrstvu po vrstvě a vysvětlovala konstrukční a technické podrobnosti. Rhodan si uvědomil, že už hodinu sedí v okouzlení, jako by viděl plán kosmické

lodi poprvé v životě. Tenhle diamant jménem MERLIN bude něco naprosto extra. To cítil každý.

Nakonec přešla k prvkům, které bylo možno na centrální modul napojit. Byly koncipovány na délku jednoho kilometru, měly však podobný tvar jako modul. A když byla loď kompletně sestavena, vznikl z ní gigantický diamant o průměru 2 500 metrů. Z geometrického hlediska to byl pentagondodekaedr.

Jeden po druhém zvedali ruce, jako poslední Myles Kantor a Perry Rhodan.

„Návrh se přijímá,“ řekl Rhodan stručně. „Postavíme ji co nejrychleji. Potřebujeme kvalifikovanou posádku. Můžeme rovnou začít s prvním výběrovým kolem.“

„A jak se bude jmenovat?“ zeptala se technička. „Zatím jsme pojmenovali jen modul:

Zahleděli na sebe a potom se Rhodan zeptal: „A co takhle GILGAMEŠ?“

„Co je to za jméno?“

„Gilgameš byl bájný pozemský král, o kterém víme jen málo. Zemřel několik tisíc let před prvním přistáním na Měsíci.“

„Docela vhodné jméno,“ poznamenala technička ironicky.

„Taky bych řekl,“ odtušil naprosto vážně Rhodan.

Atlan Village patřila k těm částem Terranie, kde můžete vidět rozmanité stavební slohy. Zde sousedilo moderní a starobylé. Village nebyla dílem plánu vačů, ale organicky se vyvíjela. Hodně lidí říkalo, že když už žít v Terranii, tak 'jedině v Atlan Village. Čtvrť zasahovala až k velitelství Hanzy, další kilometr se táhly ke starému kosmoportu.

V jedné z těch křivolakých starodávných ulic, jaké se daly najít už jen zde, bylo na levé straně vedle sebe deset kaváren. A na protější straně deset obchodů s potravinami a suvenýry pro koleionisty. Dříve tu bylo několik krámků pro potřeby exotických civilizací, ale příliv exotů stále ochaboval. Bluesané nebo Unitherové, Cheborparnerové nebo Naatsové přijížděli jen občas.

Do jednoho bývalého obchodu se na stěhovala nová firma. Příliš se toho o ní nevědělo a z kavárny jí do oken vidět nebylo.

Gernot Blume upřeně hleděl na čistou, nic neříkající fasádu. Nade dveřmi stál pouze nápis Kancelář.

O jakou kancelář se vlastně jednalo, nevěděl nikdo. Nikdo nikdy ani neviděl, že by se otevírala nebo zavírala. Nevědělo se ani, kdo tam pracuje. Pouze se povídalo. Ústní propaganda, ne uvěřitelná, a proto se značnou pravděpodobností pravdivá.

„Co si dáš?“

Gernot Blume už nějakou chvíli poposedával na čalouněnou židli. Nedokázal posedět, pořád byl v pohybu.

„No tak! Slyšíš mě, cizince?“

Polekaně vzhledl. Příliš se soustředil na kancelář a nevnímal okolí. Stála před ním rudovlasá žena, zřejmě majitelka kavárničky.

„Jak tě napadlo, že bych tě neslyšel?“ zeptal se.

„Protože ustavičně koukáš na tu Kancelář.“

„Je dost možné, že tam hledím jen čistou náhodou a že ve skutečnosti myslím na peníze, nebo na sex, nebo na bláznivý se volby Prvního Pozemšťana.“

Vytřeštila na něj oči. „Moc se mi to nezdá, cizinče,“ řekla. „Od té doby, co je tady ta Kancelář, chodí sem takových jako ty víc. Už 3e poznávám.“

„Fakt?“

„Tak co si dáš?“

„Něco, co mi ukrátí čas do volby Prv ního Pozemšťana.“

„To jsi. tady vážně kvůli tornu?“ Za vrtěla hlavou. „To absolutně nedává smysl. Přece nebudeš na téhle židli sedět šest dní. Budeš asi blázen.“

„V tom případě bych si dal kávu. Čaj rozhodně ne. Ani alkohol. Ani sex. Hodně cukru a hodně mléka.“

Na to už neřekla nic. S kávou za ním poslala servorobota.

Tak. Takže lidé mého druhu sem cho dí častěji. O tom bych ale pochyboval.

Hodinu se zabýval kávou, která ob sahovala hodně cukru a hodně mléka, tudíž byla nepoživatelná. Myšlenky na sex ho přešly už v tom okamžiku, kdy mu kávu přinesl robot místo oné rudo vlásky. Docela se mu ulevilo.

Gernot Blume vstal, zaplatil kredit ním čipem a rázně vyšel na ulici. Roz hlédl se. Dál vypadal jako kluk, který se chystá ukrást bonbony. Odpovídal by tornu i jeho metr šestašedesát a hu bená postava. Jen supí hlava vzbuzo vala tak trochu respekt.

Cítil, že rudne.

No tak! Než se stane něco méně pravděpodobného, co mě ještě zdrží. K málo pravděpodobným událostem do cházf často. Člověk musí být vždy při praven na přecukrované kafe, na sex nebo na dopravní nehodu. Nebo na agenty Služby. kteří mají dozor v ka várnách.

Agenti mu připadali nejpravděpodobnější, a proto si už nelámал hlavu, rychle přešel ulici a doslova vrazil do těch nic neříkajících dveří.

Uvnitř vládlo příjemné přitnutí. Mělo však tu nevýhodu, že pořádně neviděl. Za stolem někdo seděl, ale když se na n za jako by mu tvář halila mlha.

„Jmenuji se Blume, Gernot Blume, začal.

Jeho protějšek odpověděl: „Tak.“

„Přišel jsem, protože jsem slyšel, že je tady náborová kancelář.“

„Je to tak:

„Považuješ mě za fízla?“

Smích. „Tebe? Ne Ale pořád to zkoušejí.

„A co se děje pak? Zabíjíte je?“

Muž se znovu zasmál hlubokým hlasem. „Ovšem e ne. To je absurdní domněnka.“

„Takže žádní mrtví v této kanceláři?“

„Co já vím, tak žádní.“

Gernot Blume nedůvěřivě klesl do modrého křesla. Sedělo se v něm veli ce příjemně. Ve vzduchu se najednou ukázal pohár. z něhož se kouřilo. Byla v něm káva s množstvím cukru a mlé

ka, jedna z náhod, na které byl ustavičně připraven a které jej už nemohly překva-
pit.

„Chci se ucházet,“ řekl Blume.

Oč?

„O Ostrov rozumu. Chci k Perrymu Rhodanovi. Na Camelot. Děláte tady snad nábor, ne?“

„Ano:

„Tak co? Berete mě?“

„Budu se s tebou bavit dál, jedině když budeš souhlasit s menším lékařským zákrokem:“

„Jakým?“

„Když se nedohodneme, vymažu ti neškodným lékem vzpomínky na poslední půlhodinu.“

„Beru. A co když mám nějaký nahrávač?“

„Denně odhálíme tak tři čtyři různého druhu. Jsi čistý. Aspoň v tomto směru.“

Blume se dál pokoušel rozpoznat mužův obličej. Marně. Jen rozmazané obrysy na pozadí
béžově hnědé barvy.

„Tak jakou máš kvalifikaci, Gemote? Abys věděl, zajímaví jsou pro nás jen ti nejlepší.“

„Nebo ti nejhorší. Jak se to vezme. Něco dělám dobře, něco špatně.“

„A co děláš dobře?“ zeptal se muž trpělivě.

„Z mého hlediska, nebo z tvého?“ Muž se opět zasmál. Rozhovor mu zřejmě připadal
zábavný. :Gernote, mé hledisko nemůžeš znát. Proto bych rád slyšel tvoje:“

39

„Jsem interpret kontrakompu. Nejlepší v celé soustavě. Celý život jsem se zabýval
kontrapočítači.“

„No...,“ řekl muž a poprvé se zamyslel. „Co je to vlastně takový interpret?“

„Někdo, kdo interpretuje výsledky kontrapočítače,“ vysvětloval trpělivě Gernot.

„Kontrapočítače vypočítávají vždy tu nejmenší pravděpodobnost ně jaké události. Vaším
úkolem je podívat se na takovou situaci z neobvyklého pohledu. Kontrapočítače neuvažují při
močáře jako jiné počítače. Myslí křivě, tak nějak stranou. Jsou to takoví strojoví vyšinitci,
jestli chceš.“ Blume se uchechtl. „Interpret převede výsledek na aktuální situaci, která se dá
na palubě lodi vyhodnotit. V krizových situacích mají interpreti dost zásahů do černého.“

Na chvíli zavládlo mlčení. Něco ve lodi tiše bzučelo, patrně syntronický ter minál.

„Moderní lodi LSP kontrapočítače nemají,“ namítl muž.

„To vím. Proto jsem bez práce a pro to ji hledám u Perryho Rhodana.“

„A jak tě napadlo, že by potřeboval kontrakompu? I kdyby toho nejlepší ho v soustavě?“

„Protože je to velice nepravděpodobné.“ Úžas ve tváři toho druhého Gernota Blume neviděl,
ale cítil jej. Nebylo jednoduché sledovat tok myšlenek zkušeného interpreta. Vysoká škola
uhnuté ho uvažování.

„Ano... Máš pravdu. Možná bychom tě potřebovali. Na Camelotu se staví nová loď.

GILGAMEŠ. A jeho centrální modul MERLIN bude mít kontra- počítač.“

Blume spokojeně přikývl. Nevěděl co je GILGAMEŠ ani MERLIN, ale byl si jist, že Kancelář už neopustí. Určitě ne obvyklou cestou, jinak by to co ví předal Službě, lék nelék. Na tom onen muž nemohl mít zájem, protože Came lot byl nejlépe strážným tajemstvím celé Galaxie.

Míjel den a hosté kavárny toho mužika neviděli vycházet. I z nich za hájili pátrání. Syntronický mozek ve Věži měl v paměti všechny obličeje, všechny mozkové vzorky. V databázi se tento obličej a tento mozkový vzor jmenoval Gernot Blume.

Rok 1278 NGL byl v politice síly, kterou Země vedla vůči Fóru a Arkonu, zlomový.

V předčasných volbách Prvního Po zemšťana, jež si vynutila akutní vládní krize, podlehl úřadující Medros Eavan do té doby neznámé kandidátce. Eavan se u moci udržel déle, než političtí pozorovatelé očekávali. Ale Paola Daschmaganova zvítězila 60 % hlasy nejen na Zemi, ale i na přidružených světech jako Olympu nebo Ferrolu.

Od roku 1278 přestala Liga svobodných Pozemšťanů předvádět sílu. Vytahování, běžné za Buddcia Grigora nebo Medrose Eavana, vystřídala moudrá zdrženlivost. Paola Daschmaganová tak našla přesně to správnou směs, která ji na dlouhou dobu udržela ve funkci.

Liga svobodných Pozemšťanů byla ohrožena stále víc. Křišťálové impérium vyvíjelo silnou výzvědnou činnost, Fórum Raglund si zase libovalo ve výhrůžkách. Na mnoha místech nesmírné Mléčné dráhy vzplála menší ohniska. Konflikty, které se nakonec- vždy podařilo uhasit, pak zase vzplály na úplně jiném místě.

Při zvládání konfliktů se Paola Daschnzaganová spoléhala na Službu a na Flotilu. Od samého počátku jichy- běl průrazný a uznávaný spojenec. Uvědomila si, že bude potřebovat ko misaře LSP. Od smrti Gea Sheremdoka k tomuto opatření žádný První Pozemšťan nepřistoupil.

V tomto poznání tkví— z odstupu kronikářova pozorování —její největší zásluha. Muž, který měl dělat tuto neob libenou, špinavou práci, se našel o dva roky později. politické potyčky. Těžko říct, zda Paola Daschmaganová tušila sílu jeho osobnosti, zda si uvědomovala, jak poklesne její vliv

(Z Hošpianovy neoficiální kroniky 13. století NGL, kapitola 1.3.7.2.)

Paola Daschmaganová čekala na výškové terase velitelství Hanzy. Byla sama a vál mrazivý ranní vítr. Nesní dala. 90 kilogramů při 177 centimetrech bylo příliš, a tak chtěla vydržet bez jídla, jak dlouho to jen půjde. Mrznout hned po ránu, je možná ta nejlepší dieta.

A tu v šachtě kdosi stál. Tak impozantního muže ještě neviděla. Jak je úžasný! Ty silné, svalnaté paže. Husté, zvlněné tmavohnědé vlasy, které mu sahají až na ramena... Tmavá tvář, jakou mívají muži, kterým rostou vousy při liš rychle, a ten cynický horní ret...

Měřil dobré dva metry. Ve skutečnosti si ho představovala úplně jinak. Zнала ho z řady holoprojekcí, protože ještě nedávno řídil jednu opěrnou planetu

LST.

Zdvořile se uklonil a vystoupil na te rasu. První Pozemšťanka mu pokynula, aby přistoupil blíž.

„Jmenuji se Paola Daschmaganová,“ řekla. „Mám radost, že jsi přišel v tak časnou hodinu.“ Vítr jí oderval slova od úst. „Posad se, prosím.“

„Děkuji.“

Když si opatrně sedal, židle pod ním zaúpěla. Byl to chlap jako hora. Měl světlé vycházkové šaty s koženým pásem, které jí připomínaly dávný úbor džudistů.

„Takže ty jsi Cistolo Khan,“ řekla po chvíli.

„Správně.“ Klidně se na ni díval tmavohnědýma očima. S takovou ztracenou převahou. Měl charisma, a to mnohem větší než ona.

„Pozvala jsem si tě, abych ti oznámila své rozhodnutí. Jistě víš, že vláda hodlá jmenovat nového komisaře, že?“

„Řekli mi to před týdnem.“ „No a?“ zeptala se číhavě. „Asi jsem v užším výběru.“

Cistolo Khan na ni hleděl se znepokojujícím klidem. Nedokázala si představit, že by kdy ztratil nervy. Je v něm cosi ze šelmy... Číhavost, taková po tlačená číhavost. Něco, co může kdykoli vybuchnout, něco, čeho si člověk může všimnout, jedině když mu stojí tvář v tvář.

„Rozhodil jsme se pro tebe, Cistolo.“

„Ano, v to jsem doufal,“ pravil lakonicky.

Měl radost aspoň v očích? Ne, ani toho si nevšimla. Khan takové rozhodnutí očekával a nijak to nezastíral. Z jeho stoického klidu zneklidněla.

„To znamená,“ pokračovala rychle, „že jsi od této chvíle ve funkci. 4. září 1280, vpět hodin třiatřicet minut místo ního času. Tvá první cesta tě povede na Měsíc. NATHAN si proměří tvoje data. Jen ve Sluneční soustavě se na tebe musí naladit přes milion automatických uzávěr. Tušil jsi to?“

„Ovšem. Než se do něčeho pustím,

informuji se jak nejlépe můžu.“ Cistolo Khan vstal, přátelsky se na První Pozemšťanku usmál a chtěl odejít.

„Stůj! Kam jdeš?“

„Na Měsíc. Za NATHANEM, jak jsi říkala. Seznámím se s nejčerstvějšími požadavky situace.“

„Počkej ještě! Buď se mnou stále ve spojení, prosím. Musíme všechno konzultovat. Zítra letím na státní návštěvu do soustavy Gorwain. Počítám tak se třemi dny. Po tu dobu jsi nejvyšším představitelem Sluneční soustavy. Ale hned to nepřeháněj, prosím. Budou tě sledovat tisíce očí. Uděláš jedinou chybu a musím tě odvolat. Ať uděláš cokoli, musím si to zodpovědět. Nezapomeň: Tvé chyby mohou být mým politickým koncem. Hezky se rozhlížej, nejdříve si, otestuj terén.“

„Rozumím. Neudělám chybu,“ řekl suše, otočil se a odešel.

Paola Daschmanová měla nedobrý pocit. To jsou věci! Člověk sním mluví stěží dvě minuty, on poslouchá, a najednou je z něj nejmocnější muž Ligy. Je to tak jednoduché?

Uklidňovala se myšlenkou, že toho muže vybrali ve velice přísném řízení. Teď musí vše ponechat na jeho rozhodnutí. To on má nezvyklými činy zklidnit si vše, co mohla udělat sama, už dávno udělala.

Jako komisař Ligy se musel Cistolo Khan dát pořádně rozšlapanou cestou. Geo Sheremdoc byl dnes už považován za mýtus, třebaže byl teprve 58 let po smrti. Doufala, že Cistolo Khan není na tuto úlohu příliš malý.

Přiložila si zápěstí k ústům a spojila se telekomem se sekretariátem. „Už jsem ním mluvila,“ řekla tiše. „Dejte zprávu tisku.“ Bylo chladné, zářijové ráno a neoteplilo se, ani když vyšlo

oranžové slunce a zasvítilo na město. „A vůbec,“ dodala naštvaně. „Přineste mi snídani. Mám hlad jako vlk!“

Gia de Moleonová ho přijala, když se vrátil z Měsíce. Seděla toho dne jako pavouk 98 pater pod zemí, zběžně pro cházela zprávy z Mléčné dráhy a při pravovala si vhodná slova.

NATHAN změřil Khanovy osobní impulzy a poslal je na další místa. K nim patřila i Věž na okraji Terranie. A tak došlo k zatím neznámému jevu. Před kluzákem, jímž onen muž dora zil, se automaticky uvolnily bezpečnostní zábrany. Bojovní roboti TARA- V-Uh nezakročili.

Kdyby ho Gia chtěla zastavit, musela by nasadit ozbrojené agenty Služby. Automatické obranné zařízení by s Cistolem Khanem nic nesvedlo. Nepřipadalo jí rozumné, aby jediný člověk měl takovou moc. Nebylo to však její rozhodnutí.

Charismatického obra přijala ve své

kanceláři. Hned si uvědomila, že je to mimořádný člověk. Půlku připravené řeči zapomněla a něco takového se jí nestávalo.

Během čtvrt hodinového rozhovoru si vyjasnili nejdůležitější styčné body. Cistolo Khan vzal každý detail na vě domí s pozoruhodnou otevřeností. Vždy se ptal a to pravé, byl neskutečně informovaný, dokonce i o Službě. Giu de Moleonovou by moc zajímalo, kde si tyto informace obstaral.

Velice rychle se mu podřídila. Vše co říkal mělo hlavu a patu. Protiargumenty ji napadaly jen zřídka. A tak se stalo, že většinu Služby Ligy čekala restrukturalizace. Cistolo Khan nebyl mužem, který by se zastavil na poloviční cestě.

Pouze v jednom se neshodli. Šlo o náborové kanceláře v Terranii, na Olympu a jinde.

„Proč je trpíte?“ zeptal se obr po chvíli ticha.

„Protože tak aspoň víme, kdo patří k projektu Camelot.“

„A co kdybychom na kanceláře zaútočili a získali tak zásadní informace?“

„Ne, Cistolo. Už jsme to zkoušeli. Asi před třemi měsíci. Kanceláře jsou ně jak jištěny a nepřišli jsme na to jak.“

„Detaily!“

„I moji nejlepší agenti potřebovali půl hodiny, než se dostali dovnitř. A to měli i termodělo. Nic jsme tam nenašli. Ni koho, žádný transmitter, žádné záznamy.“

„Takže Rhodan si dokáže ochránit.“

„Přesně tak. Využil času, kdy tu ne byl. Technologicky jim nemůžeme kloudně čelit. Na Camelotu vzniká něco nesmírně důležitého.“

Cistolo Khan prudce potřásl hlavou. „Není divu, když se tam ustavičně ztrácejí naše nejlepší mozky.“

„Pořád ještě doufáme, že se někdo známý zase někde objeví. Například:

Právě přišlo hlášení, že zmizel muž jménem Gernot Blume. Kontrakomp, ve svém oboru prý vynikající odborník.“

„No a?“

„Z toho usuzuji,“ pokračovala trpělivě, „že Rhodan chce vybavit stanici nebo loď kontrapočítačem. Oba dobře víme, že něco takového se vyplatí jen pro lodě od určité třídy výš.“

„A co to má společného s Bluniem?“ „Začneme ho hledat. V každém koutku Mléčné dráhy. Nějak se musí prozradit. S Mylesem Kantorem to nevyšlo. Někdo ale musí být slabší, nějaká nižší šarže. A co když Gernot Blume? Pak jen hmátneme. Musíme dostat Rhodana tam, kde to nečeká. Když na nás nebude myslet. Každý zmizelý je pro mě potenciální stopa.“ Na Gin de Moleonovou to byla docela vášnivá řeč.

Khan se cynicky ušklíbl a Gia se rázem cítila úplně malinká.

„Mou silnou stránkou je trpělivost,“ pronesl. „Ale jen do určitého stupně.“

Lepší by bylo, kdybychom úbytek schopných lidí co nejdříve zastavili.“

„Rhodan si své lidi tak jako tak vezme.“ odpověděla tiše. „Ty kanceláře jsou pro něj pohodlné, ale nikoli nezbytné.“

„Jsi si nějak jistá.“

„Máme i bez těch náborových kanceláří pozoruhodný seznam pohřešovaných. Chcete ukázkou?“

„Prosím.“

Dotkla se senzoru. Na desce stolu se jako hologram ukázala celá stránka textu, kterou si předvídavě připravila.

„Třeba Ertrusan Kalle Esprot. nej schopnější velitel lodi v celé Lize. Bohaté zkušenosti s velením početné posádky. Absolutní eso. A zmizel.“

Medina Obecková, naše největší na děje v oboru pětidimenzionální matematiky. Už léta se od ní čeká, že vyvolá průlom v oboru. Ale nevyvolá, protože není k nalezení.

Bratři Skarrosové, Boran a Cerron. Jeden skvělý hyperfyzik a druhý lodní konstruktér. Oba zmizeli prakticky ze dne na den. Kam, to nevíme, i když Boran Skarros od nás měl ochranu.

Doktor Julio Mangana, patrně nejlepší implantátový chirurg. Už deset let o něm nikdo neví. Kde je? Netušíme. Tipujeme na Camelot, ale je to jen domněnka.“

C.istolo Khan chvíli mlčel a potom řekl: „Rozumím. Kanceláře zatím ne-

cháme na pokoji. Máš i nadále volnou ruku. Ale než vyrazím na cestu, chtěl bych vědět, co to držíš v levé ruce.“

Překvapeně na něj pohlédla „Prosím?“

„V levé ruce,“ opakoval komisař rychle. „Něco v ní svíráš.“

„Ach... Máš pravdu. Jenom jsem si nebyla jistá... Připravili jsme pro tebe ještě jedno překvapení.“

Konečně otevřela dlaň a ukázala dva obyčejné prsteny, podle šedé barvy z titanu. „Dělali je naši mikrotechnici. Byly zhotoveny na planetě Siga, dokud ještě existovali Siganci. Jen jsme je pře-programovali. V tom prvním je mikro hypervysílačka. Přijímač se aktivuje automaticky. Dá se na něj napojit speciálním kódem, který znám pouze já a Paola Daschmaganová. A přirozeně NATHAN.“

„Dosah?“

„Půl světelného roku. Hned ti vysvětlim, jak funguje.“

„Dej ho sem.“

Podala mu prsten a on si jej nasadil na prsteník levé ruky.

„Ten druhý má průkazový čip. Tvé osobní impulzy znají na mnoha místech. Ale ne všude. Tam potřebuješ ten to prsten. Nos ho jako dodatečné bezpečnostní opatření. Hlavně v lodích Flotily Ligy ti bude užitečný, a také na speciálních lodích Služby. Nebo na našich základnách na Arkonu, Gatasu a jinde.“

Podala mu druhý prsten a Khan si jej nasadil na pravou ruku.

„Předpokládám, že to je všechno,“ pravil.

„Přesně tak.“

„Zůstaneme v kontaktu, Gio.“

Komisař vstal a Gia si náhle uvědomila, co dva metry výšky u takového muže znamenají. Zatímco ona je shrbená myška za stolem 98 pater pod zemí. Ale možná se k sobě docela hodila.

Cistolo Khan si musel dát pozor, aby ho odpovědnost nerozdrtila. Velice dobře věděl, že kdyby jen jednou dal najevo slabost, vrhnou se na něj.

V Lize zatím panoval spolehlivý mír, o to se postarala První Pozemšťanka věčnými cestami po soustavách. Samo statné ale přidružené světy jako Olymp, Plophos, Ertrus a jiné patřily k její stabilitě. Na vše, co leželo mimo jádro pozemské moci, Khan pohlížel s nedůvěrou. Dlouho spravoval svět, který se nacházel na okraji sféry LSP.

Do těch míst sahala ruka Flotily pouze ze cíleně dislokovanými strážními loděmi. Vždycky to však nešlo. Časy, kdy Země měla pár set tisíc bitevních lodí, patřily už tisíc let minulosti.

Vzdálenosti od hvězdy ke hvězdě byly navíc příliš velké. Nebylo nutné ani účelné souseda ohrožovat. Z finančních důvodů se s nejbližším exotem spíše vyplatilo spolupracovat, než doufat v drahou pomoc ze vzdáleného mateřského světa. Pod povrchem to však vědělo. Konflikt neměly nmohdy ani rozumný důvod.

Cistolo Khan se chtěl pokusit o co nejrychlejší nápravu. Odpovědný byl jen První Pozemšťanka a parlamentu světů LSP. Na pacifikaci krizového ohniska Arkonu mohl rovnou zapomenout. Nepodařilo se to ani Atlanovi a jeho ilegální organizaci IPRASA. Fórum Raglund nebylo zcela jednotné. Jednotlivé členské civilizace jednaly velice rozdílně, takže úspěchy se zakládaly spíše na náhodě než na strategii.

A Galaktikum? Khan viděl v parlamentu nad Lokvorthem spíše nebezpečí než spojovací prvek. K dorozumění mezi civilizacemi docházelo přes Galaktikum už jen výjimečně. Spíše se na jeho půdě nadšeně využívaly všechny možnosti, jak se ještě víc rozhádat.

Zvláštní postavení v téhle galaktické skládáčce zaujímal Perry Rhodan. Cistolo Khan nepovažoval projekt Camelot za nebezpečí. Z morálního hlediska se nedalo Rhodanovi nic vytknout. Khan mu důvěřoval, třebaže se s velkým Pozemšťanem nikdy osobně nesetkal. Vydalo mu pouze to, že vědci Camelotu nepracovali pro Zemi, že jejich energie vtékala do cizí řeky.

Následující hodiny strávil tím, že se představoval autoritám soustavy jako

nový komisař. Vedoucímu výzkumného centra na Titanu Benitu Grinkovi, vrchní lékařce Mimasu, sektorovému veliteli strážní flotily, voleným představitelům Venuše, měsíců Jupiteru a Saturnu.

JakQ poslední přišel toho dne na řadu, Mylčs Kantor. Khan s ním měl dlouhý rozhovor a uvědomoval si, jaké má štěstí, že se s největším vědcem lidstva ve Sluneční soustavě může vůbec setkat. Kantora zde držel jedině Trokan. Jinak by už bezpochyby zmizel na Camelot.

Cistolo Khan se choval jako přívětivý mecenáš. Místo na rozpory se orientoval na věci, kde měli společný názor. Měl kontakty na jisté finanční zdroje a v hovoru toho využil.

Kantor se totiž už léta snažil prosadit experiment s antitemporálním slapovým polem. Z finančních důvodů mu jej zamítali, ale Khan slíbil, že peníze sežene.

Turné po planetách Cistola Khana značně vyčerpalo. Na Titanu požádal o pokoj a snažil se regenerovat. Hned následujícího dne si uvědomil, že pět ho din spánku mu nestačí. Zneklidněl amu- sel se soustředit více než jindy, aby neplácal nesmysly.

Toho dne se představil médiím. Stál před nepřehledným davem reportérů a trivideo vysílačů, osm hodin mluvil a odpovídal na dotazy. Jeho tvář představili dvaceti miliardám obyvatel sousta vy, 711 světům LSP i galaxiím, které projevíly zájem.

Předvedl se jako otevřený, vlídný a energický člověk a zapůsobil tím nejlepším dojmem.

Přesně po osmi hodinách tiskovou konferenci ukončil a zmizel osobním transmitterem. Reportéři, kteří se mu přilepili na paty, se zakrátko vrátili s prázdnou. Komisař se prý doslova rozplynul ve vzduchu. Byl to jen další kamínek do mozaiky pověsti, kterou si chtěl Cistolo Khan vybudovat.

Další cesta ho vedla na Měsíc do loděnic Flotily. Potřeboval svou vlajkovou loď.

NATHAN mu předvedl několik křižníků. Všechny byly ještě ve stavbě a patřily k nové řadě, kterou zahájil Sheremdoc v roce 1220. Byly to kulovité lodě o průměru 800 metrů, vyzbrojené jak defenzivně, tak ofenzivně.

„To je ono,“ zabručel Khan.

„Jsi spokojen?“ zeptal se NATHANův umělý hlas.

Se zalíbením hleděl na rozestavěný kolos, který před ním čněl nehybně a pevně jako skalní masiv. „Ano. První bd' bude moje. Na výstroji a výzbroji nešetřete. A chci absolutně elitní posád ku.“ Cynicky se usmál a dodal: „Tu nejlepší, jakou nám Rhodan nechá... Kdy bude loď hotova?“

„Tak za čtyři měsíce. Registr Flotily ji vede pod jménem PAPERMOON.“

Nový komisař si v rekordním čase vy tvořil interní mocenskou základnu. Za pár týdnů už jeho slovo platilo, kdekoli se objevil.

Paola Daschmaganová mu ponechávala volnou ruku. Brzy pochopila, že Khan je na její straně a že si nedělá zuby na její místo. Naopak, z pozice komisaře se mu pracovalo daleko lépe: Jeho viděli, jen když se mu to hodilo, kdež to První Pozemšťanka byla sledována na každém kroku.

Svou nadřízenou považoval za stabilizační prvek. Udělá vše pro to, aby ji udržel ve funkci. V zájmu lidstva ti dva představovali skoro optimální kombi naci. Chyběl mu pouze osobní důvěrník.

Cistolo Khan znal z dřívějška asi de set vynikajících velitelů křiž níků. Nepotřeboval někoho, kdo by za ním nosil spisy, to mohli NA THANOVI roboti. A mobilnější byl bezpochyby sám. Nemusel brát na ni koho ohled. Přál si za důvěrníka něko ho, kdo by doplňoval jeho schopnosti. Někoho, u koho by se vyplatilo, aby na něj bral jakýs takýs ohled.

Na vhodného kandidáta narazil až po třech měsících.

První let PAPERMOONU směřoval na okraj jádra LSP, do soustavy Stog gos. Oficiálně zkušební let, ale ve sku tečnosti šlo o muže jménem Bruno Drenderbaum.

Cistolo Khan počkal, až skončí oficiální oběd. S lokálními problémy se seznámil už dostatečně.

Na jedné straně byly svobodné průmyslové planety, které by rády hmatly po Stoggu, oplývající surovinami. V pouštích se totiž těžilo howalgonium, pětidimenzionální zářivá ruda, které si v Mléčné dráze velice cenila která se prodávala za fantastické ceny. Na druhé straně žil odštěpek lidu Arů. Arští potomci patřili ke geneticky změněné a agresivnímu typu. Navíc náleželi k Fóru Raglund. Udržet mír nebylo jen tak, ale vládě Stoggu se to dařilo a byla na to hrdá.

Jenže Cistolo Khan věděl něco, co ji nikdo nevěděl. Zásahu o mír měl totiž někdo úplně jiný — ostýchavý muž s věncem černých vlasů, který se při jídle držel skromně stranou. 165 centimetrů, 39 let. Oválný obličej přesně jako na hologramu. Na tváři vždy sympatický úsměv.

Onen mladý muž nebyl ve skutečnosti ostýchavý nebo bázlivý. Tento dojem vyvolával vědomě, aby byl co nejméně nápadný. Měl zvláštní talent, jak řídit věci ze zákulisí.

Mluvčí vlády ho jen tak zběžně představil slovy: „Drenderbaum, Bruno Drenderbaum.“ Z toho Khan usoudil, že na Stoggu nemají ani tušení, o koho

Po obědě se šel komisař projít. Byl sám: Věděl, že se setká s Drenderbaumem. Gia de Moleonová odvedla rychlou a perfektní práci, aniž tušila, o čem jde.

Našel ho ve stínu jednoho stromu.

„Nazdar,“ řekl mužík. Měl na sobě černý oblek s vyboulenými kapsami připomínající frak. V tom vedru se dost potil.

„Nazdar,“ odpověděl přátelsky Khan. Nechtělo se mu přejímat iniciativu.

Normální člověk by teď znervóznel, nikoli však Drenderbaum. „Čemu děkujete za tu čest, že ině sleduje sám komisař?“ zeptal se klidně.

Khan se v duchu pousmál. Bylo mu naprosto jasné, že Drenderbauma ani nachvíli neošálí. Sedl si na zem a pokračoval, teprve když si Drenderbaum sedl vedle něj. „Všimli jsme si tě, Bruno. Požádal jsem NATHANA, aby se na tebe podíval. Jak to, že se Stogg nikdy nedostal s nikým do konfliktu? Je tady podezřelý klid.“

„Vláda dobře pracuje.“

„Ano. To jistě. Taky by se dalo říct, že jev pozadí dobře řízena. NATHAN mi zjistil, že každého jednání s průmyslníky a Ary, které k něčemu vedlo, se zúčastnil i jistý Bruno Drenderbaum.“

Mužík si přejel věneček vlasů, teď už poněkud nejistě. „Náhoda. Nic než i hoda. Často při jednáních bývám. Je to docela normální. Co tím chceš říct, Cistolo?“
jde.

„Za výsledky můžeš ty, Bruno. U mnoha jednání, kde by se to nečekalo, docházelo až příliš často k pozitivním zvratům.“

„Vážně?“

„Nasadil jsem na to celý tým kosmopsychologů. Měli k ruce veškeré protokoly jednání a jednomyslně došli k závěru, že jsou zfalšované.“

„To je směšné.“

„Neřekl bych. Spíš bych řekl, že je to divné.“

Na to Bruno Drenderbaum už nic ne řekl. Khan si jen všiml, že se začal potit ještě víc.

„Máš v sobě cosi zvláštního, Bruno. Chci, abys opustil Stogg. Potřebuji asistenta. Ale takového, který by se mnou spolupracoval. Ne aby se mnou manipuloval. Někoho, kdo bude jednat podle mého a v mém zájmu.“

„Mě?“ špitl Drenderbaum. „To nemůžu. Co po mně vlastně chceš?“ Snažil se působit co nejbezbranněji a nejne schopněji. Khan však jeho hru prohlédl a byl na ni dobře připraven.

„Poslyš, Bruno! Jsi buď telepat, nebo hypnotik. Něco na ten způsob. Přece takový talent nenecháme ležet ladeui. Nebudeš ho marnit ha Stoggu. S tím je konec.“

Drenderbaum prudce zavrtěl hlavou a byla to vlastně jeho první reakce. „Nejsem telepat. Ani hypno.“

Ale?

Pouze mám jistou schopnost empatie. Dokážu vycítit, jaké myšlenky vedou můj protějšek. Jestli je mi nakloněn přátelsky nebo nepřátelsky. A zbytek je už jen šikovnost, jsem totiž tak trochu diplomaticky založený typ... Hned jsem věděl, že jsi sem přiletěl kvůli mně. Nedalo se to přehlédnout. Pro někoho, kdo má otevřené oči, je to hračka.“

„Jenže sis toho všiml jen ty,“ poznamenal Khan.

..Třeba ne...“

„Kdepak Potřebuji někoho jako tebe. O tvém talentu vím jen já a NATHAN. A tak by to taky mělo zůstat.“

„To je výhrůžka?“ zeptal se Drenderbaum a povytáhl obočí,
:, s tvým talentem se přece tak hle ptát nemusí, ne?“opáčil Khan.

Opět chvíli seděli mlčky. Oranžové slunce zvolna zapadalo. Po horkém dni se začínalo ochlazovat.

„Možná by mě to mohlo i zajímat, prohodil pak Drenderbaum. „Dostanu čas na rozmyšlenou?“

„Do rána. Až PAPERMOON odstar tuje, měl bych tě rád na palubě.“

Cistolo Khan vstal a nechal mužíka pod stromem. Vrátil se na bd'.

Celou noc vyřizoval úřední agendu, akdyž začalo svítat zahleděl se na při stávací plochu. V dálce spatřil posta vičku s kufrem a spokojeně si oddechl.

PAPERMOON opustil sousta vu Stoggos ráno 12. ledna 1281.

Asteroid Gruvtav putoval vesmírem daleko od všech obývaných soustav. Pět tisíc prospektorů si na něm založili družstvo. Měli speciální těžební systémy, jedinečný v těchto končinách Mléčné dráhy. Pronajímali je jiným planetám a nechávali si za to pěkně zaplatit. Trvalo dvacet let, než se pro spektoři dostali na tuto úroveň; Těžební systém je živil. Bez něj by už dávno byli na mizině.

Toho dne měl dozorčí službu Ertru san Lob Konnter. Po dlouhé práci v dolech z něj zbyla troska. Už ani nemohl pořádně chodit. Dvouapůlmetrové tělo bylo uvězněno v křesle.

Všechny jejich lodi byly pryč. Nepříliš lukrativní zakázka, ale museli brát, co se namanulo.

Jediná cennost na Gruvtavu byl onen automatický těžební systém a na něj měli políčeno Arkonidané, kteří se náhle vynořili z hyperprostoru. Detektory hlásily dvanáct křížníků. Neidenti fikovaly se a mířily k asteroidu v útočném kursu.

Konnter během dvou sekund aktivoval paratronový štít. Víc udělat nemohl. Gruvtav nebyl nijak zvlášť vyzbrojen. Zbývala tedy jen neurčitá šance, že někdo přijde na pomoc.

Arkonidané měli dvě možnosti: Buď začnou Gruvtav ostřelovat ze všech zbraní a do dvou minut jej zruší ve

žhnoucí oblak, ale tím by přišli o těžební systém. Zničení paratronového štítu jim potrvá aspoň dvě hodiny. Půjde to jen bodovým ostřelováním, nikoli ničivou palbou.

Lodě prospektorů se nacházely od asteroidu asi půl dne letu. Nemělo to smysl, ale Konnter přesto vyslal nouzové volání.

Arkonidané aktivovali své štíty. Doletěli do blízkosti asteroidu a začali ostřelovat paratron.

22. října 1286 NGL ve 12.12 místní hořasu padl první výstřel v malé a bezvýznamné bitvě o Gruvtav.

Ve 12.58 bylo prakticky dobojováno. Paratron fungoval už jen na 5 procent.

Tu se z hyperprostoru materializovala loď, se kterou ani jedna strana nepočítala.

Lob Konnter se v lodích vyznal. Tahle nebyla prospektorská ani arkonská. Měla tvar diamantu, její největší délka činila tisíc metrů, přičemž skoro desetina připadala na neznámá zařízení, které Konnter považoval za zbraně. Instinkt mu napovídal, že má před sebou transformační děla toho největšího kalibru. Jeho syntronika definovala tvar lodi jako pentagondodekaedr. Ale pro tohle nebyl člověk, který by si liboval v jazykolamech, říkat mu prostě diamant.

Ještě několikrát vyslal nouzové volání. Arkonidané zuřivě pokračovali v palbě a cizí loď se stále neidentifikovala.

Diamant vletěl podsvětelnou rychlostí do oblasti bojů. Intenzita paratronového štítu se změnit nedala, ale musela být obrovská.

V téže okamžiku ztratili Arkonida nervy. Šest z dvanácti bitevních lodí se nasměrovalo na diamant a zahájilo palbu. Běžná loď by ji nepřekala. Diamant se však ani neotřásl.

Na místě, kde se nacházel, se jeho tvar rozpadl v množství identických obrazů, které se od sebe rychle vzdalovaly. Konnter pochopil, že loď použila značně zdokonalený virtuál. Detektory už nedokázaly určit, který z obrazů je ten pravý. Takže každá z dvanácti arkonských lodí střílela na jiný cíl a vypadalo to, jako by ze sta pokusů neuspěly ani jednou.

Virtuální oblak se blížil.

V té chvíli diamant zahájil palbu. Ochranné štíty arkonských lodí rázem zhasly. Neznámá loď přitom ani jednou nepoužila transformační děla, jinak by na straně protivníka určitě nikdo nepřežil.

Poškozené lodě i zatroubily na ústup. Rozletěly se do všech stran, na braly rychlost a vnořily se do hyperprostoru.

Virtuální oblak vyhasl a na jeho místě spatřil Konnter opět onen diamant. Akce této lodi mu připomínala staré dobré časy, kdy ještě chodil a Galaxie pro něj byla plná dobrodružství.

„Zpráva z asteroidu Gruvtav cizí

lodi,“ řekl do hypervysílačky. „Díky za včasnou pomoc. Kdo jste? Nemáte chuť na doušek něčeho silného a na něco k zakousnutí? Pro tak dobré přátele bych otevřel spížírnu.“

Nikdo mu neodpověděl.

„Hej vy tam! To se mnou vážně nechtete mluvit?“

Netušil o koho jde, ale došlo mu, že neznámí chtějí zůstat inkognito. Zřejmě se jim nehodí, aby se o nich v Mléčné dráze vědělo. Ale proč, to nechápal. Pomoc bez protislužby byla v roce 1286 něčím nepředstavitelným.

Ale co! Zachránili mu život. Nejmenší, co pro ně může udělat, je vyhovět jejich vůli. Konnter vymazal z paměti syntronu veškerá data. Nechtějí se dát poznat? Dobrá, tak se o nich nikdo ne dozví.

Diamant se otočil a zamířil k hranicím soustavy. Na svou velikost vyvíjel pozoruhodné zrychlení.

„Asteroid Gruvtav cizí lodi: Přejeme šťastnou cestu!“

Diamant zmizel. Jediná stopa po něm zbyla v syntronech poražených Arkonidanů. Ati si dají zatraceně pozor, aby někde vytrubovali, jak jim nevyšlo přepadení.

V poslední čtvrtině století zaznamenává kronikáři počátek velice zajímavého

jevu. Celou Mléčnou dráhu jako by na kazil bacil jménem Camelot. Jakékoli pověst se považovala za naprostou pravdu. O existenci tajuplné enklávy Camelot nikdo nepochyboval, třebaže není je divný důkaz, že by v té době jeho představitelé veřejně vystoupili. Perry Rhodan, Reginald Bull, myšob Gucky a další beze stopy zmizeli.

Ačkoli cílech a záměrech onoho Ostrova rozumu, o kterém se tak vytrvale spekulovalo, neexistovala jediné spolehlivá informace, rozpoutala se živá diskuse, které zachvátila veškerou veřejnost bez rozdílu společenské vrstvy či planety.

Všude se našli zastánci i odpůrci Camelotu. Perry Rhodan tak rozpoltil Galaxii na dva tábory, aniž řekl jediné slovo. Především Země se stavěla ke Camelotu záporně, zatímco v hraničních oblastech převládala zdrženlivost.

(ZHošpianovy neoficiální kroniky 13. století NGL, kapitola 14.1.1.)

Myles Kantor opět trávil hodně času na Titanu, protože jeden z jeho výzkumných projektů pokročil do rozhodné fáze:

Experimentální loď PLICKER byla

jako první po dlouhé době vybavena

ATSP. V Galaxii už dávno žádná loď s

tímto polem neexistovala. A rychlost, s

jakou PLICKER vystrojili, byla sama o sobě podezřelá. Znamenalo to, že se ve Sluneční soustavě opět pracuje s antitemporálním slapovým polem.

Takové lodě se během několika málo sekund mohly stáhnout za časovou bariéru. Důležité na tom bylo slůvko časová bariéra. Pokud budou mít štěstí, pak by byl PLICKER klíčem k záhadě trokanského časosběrného pole.

Myles Kantor se snažil zorientovat v množství měřicích přístrojů PLICKE RU. Pod ochranou ATSP hodlali vniknout do časosběrného pole a v příznivém případě se dostat na druhou stranu. Ale nepovedlo se. Kousek před vířící bariérou se ATSP z neznámých důvodů zhroutilo.

Antitemporální slapová pole neměla příliš společného s cestou časem a podobnými historkami. Kantor ostatně nic jiného neočekával, měl-li být k sobě upřímný. Časosběrný štít kolem Trokanu byl ukázkou tak vyspělé techniky, že s pozemskou technikou neměli šanci. Vrátili se na Titan s nepořízenou.

Přebudování PLICKERU si vyžádalo přímo nesmyslnou částku a Cistolo Khan s tím souhlasil. Ted' se tvářil všelijak, ale rozhodně ne nadšeně. „Takže totální krach?“ zeptal se.

„Přesně tak.“

Kantor měl co dělat, aby se pod silou Khanovy osobnosti necítil maličký jako trpaslík.

„Pak jsme vyhodili pěknou hromádku galaxů. Abych to řekl přesněji, pár set milionů.“ To bylo vše. Už nikdy se o PLICKERU nezmínil ani slovem.

Na Trokanu se tou dobou děla spousta věcí, takže Kantor byl v jednom zápřahu. Nathan chrлил holografie v hodinovém rytmu.

Sporá vegetace vyvíjela nové a nové druhy a dobývala stále větší území. Z údajů vyplývalo, že z Trokanu se rodí chudá, stepní planeta.

A tu se ukázali první skuteční živočichové. Jednalo se o formu života, která se patrně podobala nejspíše červům nebo hmyzu, ale rozhodně byla velice malá. Jejich existence se nedala zdokumentovat, pouze vydedukovat.

Vývoj probíhal velice pomalu. Na počátku roku 1287 však dospěl do stadia, které Myles Kantor považoval za rozhodující. Požádal o rozhovor s Cistolem Khanem a Benitem Grinkem. Potřeboval teď veškerou možnou podporu.

Dostáváme se do rozhodujícího fáze,“ řekl... Prokázali jsme první živočichy. Nikdo nemůže říct, co bude dál. Počítejme s tím, že nám přímo před nosem vznikne inteligentní život.“

„To je velice zajímavé,“ odvětil Cistolo Khan. „Dívejme se a pak budeme reagovat.“

„Ne. NATHAN nám dává denně dva cet čtyři snímky. Mezi každým snímkem uběhne na Trokanu 3,7 milionu let.“

„Jen si to převed'te! To je 422 relativ-

ních let na jednu hodinu našeho času! Příliš mnoho nejistoty, chápete?“

„Vyklop to, Mylesi.“

„Čtyřicet snímků denně nestačí. Chci, aby NATHAN propočítával deset snímků za sekundu.“

„To nejde,“ odpověděl komisař.

„Potřebujeme to.“

„NATHAN nemá dostatečnou kapacitu.“

„Tak napojte další počítače, třeba z Olympu nebo Ferrolu. Víím, že je to problém, ale dá se zvládnout.“

Cistolo Khan se na něj upřeně zadíval. „Tak dobře,“ ustoupil nakonec. „Promluvím s Paolou Daschmaganoovou.“

Soustředili se na onu 1089 metrů vysokou vrtací hlavu, která odstartovala trokanskou krizi. Dlouho jim trvalo, než zjistili, co se vlastně změnilo. Po tom přišla senzace. Kantorovi lidé opticky prokázali formaci, která sestávala z maličkých detailů. S vysokou pravděpodobností se jednalo o první budovy.

Jinými slovy — na Trokanu už existoval inteligentní život. Jak ale vypadal, o tom zatím neměli ani ponětí.

Kolem objektu vznikalo město. Vše probíhalo velice rychle.

Kantor ani na chvíli nelitoval, že prosadil oněch deset snímků za sekundu.

Jsou to humanoidi? Potomci ryb nebo ještěřů? Titanu se zmocnilo napětí.

Pozemská média se opět nadchla pro Trokan. Denně táhly výzkun centrem tlupy novinářů a prováděl je Be nito Grink. Kantor neposkytl jediný rozhovor.

Zatím se toho o Trokanu nedalo moc říct. Ony bytosti zřejmě rozvinuly ne příliš intenzivní zemědělství. Vznikaly obdělávané plochy. a to celkem rychle. Technika za nimi pokulhávala. Krajina se měnila pomaleji než ve srovnatelné fázi na Zemi.

Kromě města poblíž vrtací hlavy bylo ještě šest dalších, ale asi s menším počtem obyvaVel. Vzhledem k stepnímu charakteru planety s nepříliš úrodnou půdou se nebylo čemu di vit.

Ale co když Trokanci brzy vyvinou techniku srovnatelnou s pozemskou? ptal se Kantor. Co bude pak? Poslední stav odpovídal pozemskému středově ku. Možná ještě takových dvacet tisíc relativních let, pomyslel si, a vyznají se v pětidimenzionální technice. Pokud nezajdou na atomovou válku... Ale co když vyvinou lepší techniku než my? Co když prolomí časosběrné pole a podmaní si Zemi? Také je možné, že se nějak vypořádají s tou vrtací hlavou. A co pak? Budou mít přístup k celé Sluneční soustavě? Hrozící nebezpečí se nedalo podceňovat.

K nejhoršímu však nedošlo. Kantorovy obavy se ukázaly jako bezpředmětné, protože 12. října 1288 došlo k rozhodné změně.

Byl právě na Mimasu, po boku Kal lie Nedrunové, a navzdory aktivátorovému čipu se cítil utahaný jako pes. Nemohl se ani kloudně soustředit. Tou dobou Trokanci dospěli na úroveň po zemského 19. století.

Kantor se honem vrátil na Titan.

Přístroje zaznamenaly prudkou ex plozi asi tisíc kilometrů od vrtací hla vy.

Jenže — Trokanci dosud neměli možnost takový výbuch vyvolat. Ještě by neměli znát ani černý prach. Takže ex plozi mělo na svědomí nějaké prastaré ayindské dědictví, nebo s ní měla něco společného vrtací hlava. Otázku se už vyjasnit nepodařilo, protož v té chvíli NATHAN zastavil holofilm a vědci z Titanu viděli opět jen vířící a opticky neproniknutelné pole.

„NATHANE!“ zvolal Kantor. „Co se stalo?“

Měsíční syntronika odpověděla:

„Struktura časosběrného pole se právě změnila. Podle starých vzorců se už nedá počítat.“

„Do jaké míry se změnila?“

„Časosběrná funkce se prudce zpomaluje:“

„Znamená to tedy, že...“ Nedořekl, protože události se hrnuly jedna za druhou.

Cistola Khana vzbudil poplach a ve velitelském křesle byl ani ne za dvě minuty.

Trokan!

Nová čtvrtá planeta sluneční sousta vy, která nahradila Mars, se vznášela uprostřed centrály jako hologram o velikosti basketbalového míče. Obraz pře nášely zaměřovací lodě, ustavičně kroužící kolem časosběrného pole.

Thooker, jeho nový hlavní vědec, to očividně věřil. Byl už na místě. Ani nevzhlédl, když Khan vstoupil. Komisař se s tím smířil — hlavně, že má výsledky.

„Co to znamená, Thookere?“ .,Prosím. .

„Co to znamená, povídám?“ ..Hm. Kdo ví?“

Taková vyčerpávající odpověď jinak dokázala Khana přimět výbuchu vzteku, ale byl dost chytrý, aby mlčel.

V té chvíli vešel do centrály Bruno Drenderbaum a tázavě se podíval na hologram.

Khan pokrčil rameny. „Těžko říct.“

Tvořili podivný pár: charismatický tmavovlasý obr, jehož moc se rozpínala po 711 soustavách, a drobný ostýchavý chlapík, který se za ním napůl schovával.

Trokan komisaři připadal trochu jiný. Až po chvíli si uvědomil, že víření časosběrného pole stačí sledovat pouhýma očima. A za pár minut se vír změnil v táhnoucí mraky a pod nimi se ukázal povrch planety. Hned nato dorazily první snímky nového Trokanu. Cistolo Khan pochopil, že se časosběrné pole zastavilo. Po 66 letech nepřetržité činnosti, kdy na Trokanu uběhlo 250 milionů relativních let.

V této chvíli byla trokanská krize stoprocentně akutní.

Khan dal zaktivovat hypervysílač PAPERMOONU a vyslal všem hyperpřijímačům soustavy tuto zprávu:

„Tímto vyhlašuji planetární sféru Trokanu za přísně uzavřené pásmo. Z nařízení vlády se jakýkoli provoz poblíž planety zakazuje pod hrozbou nejtvrdších trestů. Komisař LSP Cistolo Khan. Konec.“

Všech 600 lodí strážní flotily bylo uvedeno do bojové pohotovosti. V případě nutnosti mohly být na místě během několika minut. Země se uzavřela hustým kordonem.

Zatím však vládl klid. Trokan i vrtací hlava působily přímo idylicky klid ne.

Po dohodě s Mylesem Kantorem vyslal Khan na oběžnou dráhu ko lem Trokanu ty nejlépe vybavené průzkumné lodě. Bylo jich 42 a měly co dělat.

Ještě nic nenaznačovalo nějakou katastrofu. Žádné ozbrojené tlupy nebo technologická monstra. Ani zkreslená realita. Nic.

J Další překvapení toho dne přišlo z úplně jiné strany. Z hranice Sluneční soustavy.

U staré dráhy Pluta se nečekaně zmaterializoval jakýsi objekt. A to mimo dostřel strážních lodí. Toho dne vládla značná nervozita a Cistolo Khan byl rád, že nedošlo k nějakému neštěstí.

Onen cizí objekt měřil 2 500 metrů. Byl více než třikrát mohutnější než největší pozemská loď PAPERMOON. Jeho tvar nazvali vědci pentagondodekaedrem.

„Identifikaci,“ nařídil Cistolo Khan. Vlajková loď Flotily vyslala signál. Krátce nato se velitel PAPERMOONU celý bledý otočil. „Objekt se ohlásil, Cistolo.“

„No a?“

„Identifikuje se jako GILGA MEŠ.“

„A co je na tom tak úžasného?“

„Té lodi velí Perry Rhodan,“ dodal velitel bezbarvým hlasem.

Napoprvé to byl šok. Po tolika letech! Pak nedůvěra: Co tady chce?

Cistolo Khan přimhouřil oči a stiskl rty.

Perry Rhodan se vrací po 48 letech exilu. Určitě se neukázal náhodou zrovna tento den. Musí to mít něco společného s Trokanem...